

Richard Wagner

PARSIFAL

Erster Akt

První dějství

Ort der Handlung: Auf dem Gebiete und in der Burg der Gralshüter Monsalvat. Gegend im Charakter der nördlichen Gebirge des gotischen Spaniens. Wald, schattig und ernst, doch nicht düster. Eine Lichtung in der Mitte. Links aufsteigend wird der Weg zur Gralsberg angenommen. Der Mitte des Hintergrundes zu senkt sich der Boden zu einem tiefer gelegenen Waldsee hinab. Tagesanbruch. Gurnemanz, rüstiggreisenhaft, und zwei Knappen, von zartem Jünglingsalter, sind schlafend unter einem Baume gelagert. Von der linken Seite, wie von der Gralsburg her, ertönt der feierliche Morgenweckruf der Posaunen.

Místo děje: Na území a na hradě strážců Sv. Grálu - Monsalvatu. Krajina charakteru severního pohoří gotického Španělska. Les, stinný a vážný, nikoliv pochmurný. Uprostřed světleji. Vlevo se předpokládá stoupající cesta ke hradu sv. Grálu. Směrem ke středu pozadí sklání se půda k hlouběji položenému lesnímu jezeru. Ranní úsvit. Gurnemanz, statný stařec a dva panoši v útlém věku jinošském, ležíce spí pod stromem. Z levé strany, jako od hradu Grálu, zazní slavnostní budíček pozounů.

Gurnemanz:

erwachend und die Knappen rüttelnd

probouzeje se a hýbaje panoši

He! Ho! Waldhüter ihr,
Schlafhüter mitsammen,
so wacht doch mindest am Morgen.

He! Ho! Tak střežit les!
Spát takhle, to věřím!
Přec bděte alespoň do rána.

Die beiden Knappen springen auf.

Oba panoši vyskočí

Hört ihr den Ruf? Nun danket Gott,
dass ihr berufen, ihn zu hören!

Slyšte zvuk trub! Nuž vzdejte dík,
že Bůh vás vyvolil jej slyšet!

Er senkt sich mit den Knappen auf die Knie und verrichtet mit ihnen gemeinschaftlich stumm das Morgengebet; sobald die Pasunen schweigen, erheben sie sich langsam.

Rovněž k nim poklekne a společně vykonají němou ranní modlitbu; jakmile pozouny umlknou, přestanou.

Jetzt auf, ihr Knaben! Seht nach dem Bad.
Zeit ist's, des Königs dort zu harren.

Teď vpřed, vy hoši! K lázním se brát.
Čas jest, na krále tam již čekat.

Dem Siechbett, das ihn trägt, voraus
seh ich die Boten schon uns nahn.

Zwei Ritter treten auf.

Heil euch! Wie geht's Amfortas heut'?
Wohl früh verlangt'er nach dem Bade;
das Heilkraut, das Gewan
mit List und Kühnheit ihm gewann,
ich wähne, dass es Lind' rung schuf?

Zweiter Ritter:

Das wähnst du, der doch alles weiss?
Ihm kehrten sehrender nur
die Schmerzen bald zurück;
schlaflos von starken Bresten,
befahl er eifrig uns das Bad.

Gurnemanz:

das Haupt traurig senkend

Toren wir, aud Lind' rung da zu hoffen,
wo einzig Heilung lindert!
Nach allen Kräutern, allen Tränken forscht
und jagt weit durch die Welt;
ihm hilft nur eines - nur der Eine!

Zweiter Ritter:

So nenn' uns denn!

Gurnemanz:

ausweichend

Sorgt für das Bad!

Die beiden Knappen haben sich dem Hintergrunde zugewendet und blicken nach rechts.

Oba panoši se obrátili do pozadí a hledí doprava

Zweiter Knapper:

Seht dort, die wilde Reiterin!

Erster Knappe:

Hei!
Wie fliegen der Teufelsmähre die Mähnen!

Zweiter Ritter:

Ha! Kundry dort?

Že s lůžkem, na němž dlí, již jdou,
sem vidím posly k nám se brát.

Dva rytíři vystoupí směrem od hradu.

Zdar vám! Jak s Amfortem je dnes?
Tak časně žádá sobě lázně;
tím kořením, jež Gawan
proň získal odvahou a lstí,
chci doufat, muk se zmínil žeh?

Druhý rytíř:

V tos' doufal ty, jenž přec všechno víš?
Muk trýzeň sžíravěj jen
hned vrátila se zas;
nespal, pak bok ho páčil,
a chvatně lázně sobě přál.

smutně skloní hlavu

Bláhovost, tam v pookřání doufal,
kde jen, kdo zdrav, by okřál!
Dál po všech lécích, po všech mastech se ptej
a hoň, byt světa kraj;
mu pomůže jen jedno - pouze jeden!

Druhý rytíř:

Tak řekni, kdo?

vyhýbavě

Chystejte lázeň!

Druhý panoš

Viz tam, jak bēs tu jezdkyni!

První panoš

Hoj!
Jak čertově herce té vlaje hříva!

Druhý rytíř:

Ha! Kundry zde?

Erster Ritter:

Die bringt wohl wicht'ge Kunde?

Zweiter Knappe:

Die Mähre taumelt.

Erster Knappe:

Flog sie durch die Luft?

Zweiter Knappe:

Jetzt kriecht sie am Boden hin.

Erster Knappe:

Mit dem Mahnen fegt sie das Moos.

Alle blicken lebhaft nach der rechten Seite.

Zweiter Ritter:

Da schwingt sich die Wilde herab.

Kundry stürzt hastig, fast taumelnd herein. Wilde Kleidung, hoch geschürzt: Gürtel von Schlangenhäuten long herabhängend; schwarzes, in losen Zöpfen flatterndes Haar, tief braunrötliche Gesichtsfarbe; stechende schwarze Augen, zuweilen wild aufblitzend, öfters wie todesstarr und unbeweglich. Sie eilt auf Gurnemanz zu und dringt ihm ein kleines Kristallgefäß auf.

Kundry vpadne kvapně, téměř vrávorajíc. Divoce oděna, vysoko podkasána; pas z hadích koží jí dlouze splývá; černý, ve volných copech poletující vlas; pleť obličejte temně hnědorudá; pichlavé černé oči, občas divoce blýskající, začasťe jako mrtvě strnulé a nepohnuté. Spěchá ke Gurnemanzovi a vnutí mu malou křišťálovou nádobku.

Kundry:

Hier! Nimm du! Balsam...

Gurnemanz:

Woher brachtest du dies?

Kundry:

Von weiter her als du denken kannst.
Hilft der Balsam nicht,
Arabia birgt
dann nichts mehr zu seinem Heil.
Fragt nicht weiter.

Sie wirft sich an den Boden.

Ich bin müde.

Ein Zug von Knappen und Rittern, die Sänfte tragend und geleitend, in welcher Amfortas ausgestreckt liegt, gelangt, von links her, auf die Bühne. Gurnemanz hat sich, von Kundry ab, sogleich den Ankommenden zugewendet.

První rytíř:

Snad nejde s vážnou zprávou?

Druhý panoš:

Hle, kůň se motá.

První panoš:

Brázdil asi vzduch?

Druhý panoš:

Teď pachtí se hroudami.

První panoš:

Vizte hřivu smýčiti mech.

Všichni hledí živě na pravou stranu.

Druhý rytíř:

Teď ze hřbetu zhoupala se v zem.

Zleva vejde na scénu průvod rytířů a panošů, nesoucích a provázejících nosítka, na nichž leží Amfortas. Gurnemanz se obrátil od Kundry k příchozím.

Gurnemanz:

während der Zug auf die Bühne gelangt

Er naht, sie bringen ihn getragen.
Oh weh! Wie trag' ich's im Gemüte,
in seiner Mannheit stolzer Blüte
des siegreichsten Geschlechtes Herrn
als seines Siechtums Knecht zu seh'n!

Zu den Knappen

Behutsam! Hört, der König stöhnt.

Die Knappen halten an und stellen das Siechbett nieder.

Průvod stane a postaví nosítka.

Recht so! Habt Dank! Ein wenig Rast.
Nachwilder Schmerzensnacht
nun Waldesmorgenpracht!
Im heil'gen See
wohl labt mich auch die Welle;
Es staunt das Weh,
die Schmerzensnacht wird helle.
Gawan!

Zweiter Ritter:

Herr! Gawan weite nicht;
da seines Heilkrauf's Kraft,
wie schwer er's auch errungen,
doch deine Hoffnung trog,
hat er auf neue Sucht sich fort geschwungen.

Ohn' Urlaub? Möge das er sühnen,
dass schlecht er Gralsgebote hält.
Oh wehe ihm, dem Trotzigen Kühnen,
wenn er in Klingsors Schlingen fällt!
So breche keiner mir den Frieden!
Ich harre des, der mir beschieden;
"Durch Mitleid wissend" -
War's nicht so?

Uns sagtest du es so.

zatímco průvod vchází na scénu

Zde jest, již v nosítkách jej nesou.
Ó žel! Jak snášet mám to klidně,
když právě v mužné pýchy květu
rodu nejvítěznějšího pán
teď svého chřadnutí rab je sám!

K panošům

Jen pozor! Hle, král těžce vzdych'.

Amfortas:

Tak, tak! Vám dík! Teď chvílku klid.
Noc přešla trýznivá,
les v záři rána plá!
Proud svatých vod
snad mě též vlnou zjaří;
muk žasne hold,
den v trýzně vnes' záři.
Gawane!

Druhý rytíř:

Pane! Gawan neprodlel;
že jeho léků moc,
ač těžce tak jich dobyl
zklamala tvé doufání,
po novém léku pátrat zas se vydal.

Amfortas:

Bez dovolení? Kéž by spěl se káti,
že málo dbá, co káže Grál.
Ó, běda mu, zle vzdor ten splatí,
kdyby jej Klingsor v léčku jal!
Tak víc mě nikdo neruš v míru!
Zřím tomu vstříc, v nějž slib dal víru;
"Mu soucit zjeví" -
Je to tak?

Gurnemanz:

Nám říkal jsi to tak.

Amfortas:

"Der Reine Tor!"
Mich dünkt, ihn zu erkennen;
dürft' ich den Tod ihn nennen!

"Je čistý bloud!"
Tak mním, že jsem jej poznal;
kéž smrt je jméno jeho!

Gurnemanz:

indem er Amfortas das Fläschchen Kundrys überreicht   *podává mu lahvičku od Kundry*

Doch zuvor versuch'es noch mit diesem!

Avšak dřív jen zkus to ještě s tímto!

Amfortas:

es betrachtend

pozoruje ji

Woher dies heimliche Gefäss?

Kde vzal jsi nádoby té taj?

Gurnemanz:

Dir ward es aus Arabia hergeführt.

Toť pro tě až z Arábie jesti lék.

Amfortas:

Und wer gewann es?

A kdo jej získal?

Gurnemanz:

Dort liegt's, das wilde Weib.
Auf, Kundry, komm!

Tam jest, ten divný tvor.
Vstaň Kundry, pojd'!

Kundry wiegert sich und bleibt am Boden.

Ona se vzpěčuje a zůstává na zemi.

Amfortas:

Du, Kundry?
Muss ich dir nochmals danken,
du rastlos scheue Magd?
Wohlan!
Den Balsam nun versuch' ich noch;
er sei aus Dank für deine Treue.

Ty, Kundry?
Mám děkovat ti znova,
ty věčně plachá z děv?
Nuž bud'!
Ten balsám ještě vyzkusím;
byť jen ti vděk, že's tak mi věrna.

Kundry:

unruhig und heftig am Boden sich bewegend

leží nepokojně na zemi

Nicht Dank! Haha! Was wird es helfen?
Nicht Dank! Fort, fort! Ins Bad!

Nač vděk! Haha! Co ten tu zmůže?
Nech dík! A jdi! K lázni čas!

Amfortas gibt das Zeichen zum aufbruch. Der Zug entfernt sich nach dem tieferen Hintergrunde. Gurnemanz, schwermütig nachblickend, und Kundry, fortwährend auf dem Boden gelagert, sind zurückgeblieben Knappen gehen ab und zu.

Amfortas dá znamení k dalšímu pochodu. Průvod se vzdaluje směrem k hlubšímu pozadí. Zůstanou Gurnemanz, jenž těžkomyslně pohlíží za průvodem a Kundry, stále ještě ležící na zemi, panoši přecházejí sem a tam.

Dritter Knappe:

He, du da!
Was liegst du dort wie ein wildes Tier?

Kundry:

Sind die Tiere hier nicht heilig?

Dritter Knappe:

Ja, doch ob heilig du,
das wissen wir grad' noch nicht.

Vierter Knappe:

Mit ihrem Zubersaft, wahn' ich,
wird sie den Meister vollends verderben.

Gurnemanz:

Hm! Schuf sie euch Schaden je?
Wann alles ratlos steht,
wie kämpfenden Brüdern in fernste Länder
Kunde sei zu entsenden,
und kaum ihr nur wisst, wohin? -
Wer, ehe ihr euch nur besinnt,
stürmt und fliegt dahin und zurück,
der Botschaft pflegend mit Treu und Gluk?
Ihr nährt sie nicht, sie naht euch nie,
nichts hat sie mit euch gemein;
Doch wann's in Gefahr der Hilfe gilt,
der Eifer führt sie schier durch die Luft,
die nie euch dann zum Danke ruft.
Ich wähne, ist dies Schaden,
so tät er euch gut geraten.

Dritter Knappe:

Doch hasst sie uns -
sieh nur, wie hämisch dort nach uns sie blickt!

Vierter Knappe:

Eine Heidin ist's, ein Zauberweib.

Gurnemanz:

Ja, eine Verswünschte mag sie sein.
Hier lebt sie heut' -
veilleicht erneut,
zu büssen Schuld aus früh'rem Leben,
die dorten ihr noch nicht vergeben.
Übt sie nun Buss in solchen Taten,
die uns Ritterschaft um Heil geraten,
gut tut sie dann und recht sicherlich,
dienet uns - und hilft auch sich.

Třetí panoš:

Hej, ty zde!
Co ležíš tam jenom jak ta zvěř?

Nejsou zvířata zde svatá?

Třetí panoš:

Jsou. Svatou ty's-li však,
toť záhadou právě nám.

Čtvrtý panoš:

Tou šťávou kouzelnou, zdá se,
že vydá mistra nadobro zkáze.

Hm! Stihla-li zlým kdy vás?
Když bezradno je vše,
jen válčícím bratřím by v země dálné
zpráva měla se poslat,
a jen dojde zvěst, kde jsou,
kdo, než se kdo rozmyslí z vás,
v let jak bouř se dá tam i zpět,
by zprávu šťastně a věrně nes'
Kdo jíst jí dá, kdy blíž chce k vám,
společného co s vámi má?
Však v nouzi-li zlé jde o pomoc,
tu kvapně zříš ji vzduchem se hnát,
jíž nenapadne žádat vděk.
Mám za to, to věc-li škůdce,
pak výborně nám jde k duhu.

Třetí panoš:

Má v zášti nás -
Jen viz, jak šourem zrak jí po nás blýsk'!

Čtvrtý panoš:

Je to pohanka, jež čáry zná.

Což, možno, že kletbou štvána jest.
Zde žije dnes -
jak dřív snad kdes,
má kát se z vin dřevního žití,
jež zbylo jí tam ještě smýti.
Když teď chce kát se svými činy,
jimiž nám rytířstvu prospět míní,
dobře je tak a po právu než,
slouží nám, své při však též.

Dritter Knappe:

So ist's wohl auch jen' ihre Schuld,
die uns so manche Not gebracht?

sich besinnend

Ja, wann oft lange sie uns ferne blieb,
dann brach ein Unglück wohl herein.
Und lang' schon kenn' ich sie;
doch Titural kennt sie noch länger.
Der fand, als er die Burg dort baute,
sie schlafend hier im Waldgestrüpp,
erstarrt, leblos, wie tot.
So fand ich selbst sie letztlich wieder,
als uns das Unheil kaum geschehn,
das jener Böse über den Bergen
so schmählich über uns gebracht.

Zu Kundry

He! Du! Hör' mich und sag;
wo schweiftest damals du umher,
als under Herr den Speer verlor?

Kundry schweigt düster

Warum halfst du uns damals nicht?

Ich... helfe nie.

Vierter Knappe:

Sie sagt's da selbst.

Dritter Knappe:

Ist sie so treu, so kühn in Wehr,
so sende sie nach dem verlorenen Speer!

düster

Das ist ein andres;
Jedem ist's verwehrt.

Mit grösster Ergriffenheit

O wunden-wundervoller heiliger Speer!
Ich sah dich schwingen
von umheiligster Hand!

Třetí panoš:

Pak jest to as ten její hřích,
jenž nás tak mnohdy bídou stih'?

Gurnemanz:

vzpomínavši si

Ba, jak jen déle nás tu mījela,
pak stihlo neštěstí vždy nás.
A znám ji dlouho již;
však Titurel ji zná ještě déle.
Ten ji, když támhle hrad ten stavěl,
zde spící shlédl v křoví,
jak led, stuhlou, jak smrt.
Tak shléd' jsem sám ji tuhle opět,
hned, jak ta rána stihla nás,
již onen zlý tam za těmi kopci
tak bídne na náš seslal řád.

Ke Kundry

Hej, ty! Poslyš a mluv;
kam zašla's tehdy toulat se,
když si náš pán svou zbraň dal vzít?

Kundry temně mlčí

Proč jen tehdy jsi nepomáhala?

Kundry:

Já...nepomáhám nikdy.

Čtvrtý panoš:

Ted' slyšíš sám.

Třetí panoš:

Když věrna tak a statna v boj,
pak pošli ji pro ztracenou tu zbroj!

Gurnemanz:

temně

Ne, to je jiná;
kdož jest, kdo to smí?

Ve velkém pohnutí

Ran zázrakem ty kopí posvěcené!
Já mávat tebou
zřel nejpodlejší pěst!

In Erinnerung sich verlierend

Mit ihm bewehrt, Amfortas, allzu kühner,
wer mochte dir es wehren
den Zaub'rer zu beheeren?
Schon nah dem Schloss wird uns der Held entrückt;
ein furchtbar schönes Weib hat ihn entzückt;
in seinen Armen liegt er trunken,
der Speer ist ihm entsunken.
Ein Todesschrei! Ich stürm herbei!
Von dannen Klingsor lachend schwand,
den heil'gen Speer hat er entwandt.
Des Königs Flucht gab kämpfend ich Geleite;
doch eine Wunde brannt' ihm in der Seite;
die Wunde ist's, die nie sich schliessen will.

Dritter Knappe:

So kanntest du Klingsor?

Gurnemanz:

zu den zurückkommenden beiden Knappen

Wie geht's dem König?

Erster Knappe:

Ihn frischt das Bad.

Zweiter Knappe:

Dem Balsam wich das Weh.

Gurnemanz:

für sich

Die Wunde ist's, die nie sich schliessen will.

Der dritte und vierte Knappe hatten sich zuletzt schon zu Gurnemanz' Füßen niedergesetzt, die beiden anderen gesellen sich jetzt gleicherweise zu ihnen unter dem grossen Baum.

Třetí a čtvrtý panoš byli se již ke konci usadili Gurnemanzovi k nohám, oda další přidruží se k nim nyní stejným způsobem.

Dritter Knappe:

Doch, Väterchen, sag' und lehr' uns fein;
Du kanntest Klingsor - wie mag das sein?

Gurnemanz:

Titurel, der fromme Held,
der kannt' ihn wohl.
Denn ihm, da wilder Ferine List und Macht

Ztráčeje se ve vzpomínkách

Když jím bys vlád, Amforte, nad vše smělý,
kdo směl by v tom tě rušit,
jak kouzelníka zkrušit?
Již blízko bran z řad zlákat rek se dal:
ženy hrůzně krásný zjev jej sved', že vzplál;
kles' v její náruč v žáru kouzla,
a zbraň ta , v zem mdle sklouzla.
Vzkřik hrůzy slyš! Já hnal se blíž!
Tam mizel Klingsor v smíchu dál,
posvátnou zbraň, kopí, mu vzal.
Já s králem prch', jej v pŭtky chráně toku;
však těžká rána páčila jej v boku;
toť rána jest, jíž nic teď nezhojí.

Třetí panoš:

Byl znám ti ten Klingsor?

k prvnímu a druhému panoši, vracejícím se od jezera

Nuž, jak je králi?

První panoš:

Dlí v lázni teď.

Druhý panoš:

Jej balsám zprostil muk.

pro sebe

Toť rána jest, jíž nezhojí teď nic.

Třetí panoš:

Však, tatíčku, mluv a slyšet se dej;
ti znám byl Klingsor - jak's poznal jej?

Titurel, ten zbožný rek,
jej dobře znal.
Neb on, když záškodníků lest a moc

des reinen Glaubens Reich bedrohten,
ihn neigten sich in heilig ernster Nacht
dereinst des Heilands selige Boten;
daraus der trank beim letzten Liebesmahle,
das Weihgefäß, die heilig edle Schale,
darein am Kreuz sein göttlich' Blut auch floss,
dazu den Lanzenspeer, der dies vergoss -
der Zeugengüter höchstes Wundergut -
das gaben sie in unsres Königs Hut.
Dem Heiltum baute er das Heiligtum.
Die seinem Dienst ihr zugesindet
auf Pfaden, die kein Sünder findet,
ihr wisst, dass nur dem Reinen
vergönnt ist, sich zu einen
den Brüdern, die zu ohechsten Rettungswerken
des Grales Wunderkräfte stärken.
Drum blieb es dem, nach dem ihr fragt, verwehrt,
Klingsorn, wie hart ihn Müh' auch drob beschwert.
Jenseits im Tale war er eingesiedelt;
darüberhin liegt üpp'ges Heidenland;
unkund blieb mir, was dorten er gesündigt,
doch wollt'er büssen nun, ja heilig werden.
Ohnmächtig, in sich selbst die Sünde zu ertönen,
an sich left'er die Frevlerhand,
Die nun, dem Grale zugewandt,
verachtungsvoll des' Hüter von sich stieß.
Darob die Wut nun Klingsorn unterwies,
wie seines schmäl'chen Opfers Tat
ihm gäbe zu bösem Zauber Rat;
den fand er nun -
Die Wüste schuf er sich zum Wonnegarten,
drin wachsen teflisch holde Frauen;
dort will des Grales Ritter er erwarten
zu böser Lust und Höllengrauen;
wen er verlockt, hat er erworben;
schon viele hat er uns verdorben.
Da Titural, in hohen Alters Mühen,
dem Sohn die Herrschaft hier verliehen;
Amfortas liess es da nicht ruhn,
der Zauberplag' Einhalt zu tun.
Das wisst ihr, wie es dort sich fand;
der Speer ist nun in Klingsors Hand,
kann er selbst Heilige mit dem verwunden,
den Gral auch wähnt' er fest schon uns entwunden!

zhly čisté víry moc a rostly,
on klanět se v posvátně vážnou noc
v ten čas zřel Krista blažené posly;
ze které pil, když lásky hod se chystal,
té přesvaté, té skvoucí misky krystal,
co z kříže též krev páně tekla v ni,
a pak i oštěp ten, jež prolil ji -
ty ze všech statků statky nejdražší,
tak dány jsou do krále ochrany.
On stánek vystavěl těm ostatkům.
Jak vy kdo sloužit smí zde jemu
na dráze skryté bezbožnému,
ten ví, že jen kdo čist je
smí družit se v tom místě
v kruh bratří, k nejvyššímu spásy dílu
co z Grálu čerpají svou sílu.
Tak nesměl ten, o němž je řeč, sem dál,
Klingsor, ač krutou práci s tím si dal.
Z druhé strany je údol, kde on poustevničil;
a za ním dál kraj bujel pohanský;
neznám dosud, čím tam by býval zhřešil,
však nyní kát se chtěl, ba světce stát se.
Bez síly, v sobě sám by umrtvil své hříchy,
na se vztáh' ruku zločinnou,
již teď, ke Grálu vztaženou
pln pohrdy jeho strážce odstrčil.
A nad tím vztek Klingsoru rádcem byl,
jak z činu rouhavého naň
by skul sobě zlého kouzla zbraň;
nuž má ji teď -
on z pouště vykouznil tam ráj si v málu,
v němž dívky ďábelsky jsou luzné;
tam schystal všecko pro rytířstvo Grálu;
i bídnou slalst i peklo hrůzné;
kdo zváben blíž, v moc jeho padne;
již mnoho nám jich schvátíl zrádně.
Když Titurel, že příliš stár je, shledal
a vládu synu svému předal;
Amfortas starat jal se včas,
jak čár těch moc potřel by v ráz.
Už víte, co se sběhlo tam;
Teď kopí má v moci Klingsor sám,
a jím i světce teď on může kláti,
i Grál už, myslí, svým že bude zváti!

Kundry hat sich, in wütender Unruhe, oft heftig ungewendet

Kundry, jevíc zuřivý neklid, často se prudce obrací

Vierter Knappe:

Vor allem nun; der Speer kehrt uns zurück!

Dritter Knappe:

Ha! Wer ihm bracht'. Ihm wär's zu Ruhm und Glück!

Gurnemanz:

Vor dem verwaisten Heiligtum
in brünst'gem Beten lag Amfortas,
ein Rettungszeichen bang erlehend;
ein sel'ger Schimmer da entfloss dem Grále;
ein heilig' Traumgesicht
nun deutlich zu ihm spricht
durch hell erschauter Wortezeichen Male;
"Durch Mitleid wissend,
der reine Tor;
harre sein,
den ich erkor."

Die vier Knappen:

in grosser Ergriffenheit

"Durch Mitleid wissend,
der reine Tor..."

Čtvrtý panoš:

Ted' především; ten oštěp dostat zpět!

Třetí panoš:

Ha, přijít s ním, to štěstí mít a čest!

Před sirým stánkem svatyně
se vroucně modle dlel Amfortas,
o spásy znamení teskně lkaje;
svit rajske záře vtom se rozlil z Grálu;
a svaté zjevení
tu zřejmě k němu dí,
jak jasně zřel slov znamení zrak králův:
" Mu soucit zjeví,
je čistý bloud;
čekej naň,
ježž určil soud."

Čtyři panoši:

ve velkém pohnutí

"Mu soucit zjeví,
je čistý bloud..."

Vom See her vernimmt man Geschrei und das Rufen der Ritter und Knappen. Gurnemanz und die vier Knappen fahren auf und wenden sich erschrocken um.

Od jezera je slyšet křik a volání rytířů a panošů. Gurnemanz a čtyři panoši vyskočí a ulekáni se obrací.

Knappen:

Weh! Weh!

Ritter:

Hoho!

Knappen:

Auf!

Ritter:

Wer ist der Frevler?

Panoši:

Žel! Žel!

Rytíři:

Hoho!

Panoši:

Sem!

Rytíři:

Kdo jest ten rouhač?

Ein wilder Schwan flattert matten Fluges vom See daher.

Divoká labuť přilétá mdlým letem od jezera.

Gurnemanz:

Was gibt's?

Co jest?

Vierter Knappe:

Dort!

Dritter Knappe:

Hier!

Zweiter Knappe:

Ein Schwan!

Vierter Knappe:

Ein Wilder Schwan!

Dritter Knappe:

Er ist verwundet!

Alle Ritter und Knappen:

Ha! Wehe! Wehe!

Čtvrtý panoš:

Tam!

Třetí panoš:

Zde!

Druhý panoš:

Ta labuť!

Čtvrtý panoš:

Ubohý pták!

Třetí panoš:

Je raněn šípem!

Všichni rytíři a panoši:

Ha! Běda! Běda!

Gurnemanz:

Wer schoss den Schwan?

Kdo střílel naň?

Der Schwan sinkt, nach mühsamem Fluge, matt zu Boden; der zweite Ritter zieht ihm den Pfeil aus der Brust.

Labuť klesá po namáhavém letu k zemi; druhý rytíř jí vytahuje z hrudi šíp.

Erster Ritter:

Der König grüßte ihn als gutes Zeichen,
als überm See kreiste der Schwan,
da flog ein Pfeil.

První rytíř:

Náš král jej pozdravil co předzvěst dobra,
když plání vod jej kroužit zřel,
tu vzlétnul šíp.

Knappen und Ritter führen Parsifal herein.

Panoši a rytíři přivádějí Parsifala.

Ritter:

Der war's!

Knappen:

Der schoss!
Dies der Bogen!

Zweiter Ritter:

Hier der Pfeil, den seinen gleich.

Rytíři:

Ten to byl!

Panoši:

Ten střílel!
To je luk ten!

Druhý rytíř:

Zde je šíp, co má jen on.

Gurnemanz:

zu Parsifal

k Parsifalovi

Bist du's, der diesen Schwan erlegte?

To's ty, jenž toho ptáka skolil?

Parsifal:

Gewiss! Im Fluge treff'ich, was fliegt!

Tak jest! Já v letu trefím, co chci!

Gurnemanz:

Du tatest das? Und bangt' es dich nicht vor der Tat?

Ty spáchal's to? A nehrozíš se pro ten čin?

Knappen und Ritter::

Strafe dem Frevler!

Panoši a rytíři:

Trest tomu zbůjci!

Gurnemanz:

Unerhörtes Werk!

Du konntest morden, hier, im heil'gen Walde,
des Stiller Friede dich umfing?

Des Haines Tiere nahten dir nicht zahm?

Grüssten dich freundlich und fromm?

Aus den Zweigen was sangen die Vöglein dir?

Was tat dir der treue Schwan?

Sein Weibchen zu suchen flog er auf,

mit ihm zu kreisen über dem See,

den so er herrlich weihte zum Bad.

Dem stauntest du nicht? Dich lockt' es nur

zu wild kindischem Bogengeschoss?

Er war uns hold; was ist er nun dir?

Hier - schau her! - hier trafst du ihn,

da starrt noch das Blut, matt hängen die Flügel,

das Schneegefieder dunkel befleckt -

gebrochen das Aug', siehst du den Blick?

Úžasný to čin!

Jak moh' jsi vraždit, zde v tom háji svatém,
jenž svým tě mírem v náruč jal?

Což háje zvěř ti krotce nešla vstříc?

Nezval tě vlídně jich kruh?

Z lůna větve co zpíval ti ptactva sbor?

Čím ublížil ti ten pták?

By s družkou se setkal vzlétnul výš,

chtě s ní zde kroužit nad hladí vod,

jež lázni skvostně zasvětil tak.

Tě nehnul ten div? Tě zvábil tak

jen dětsky bujný výstřel ten naň?

Byl těchou nám; čím tobě je teď?

Zde - hled' sem! - zde rána tvá,

tu lpí ještě krev, mdle schlíplá jsou křídla,

kol úběl peří střísněn se rdí -

a zlomen je zrak, zříš jeho hled?

Parsifal hat Gurnemanz mit wachsender Ergriffenheit zugehört; jetzt zerbricht er seinen Bogen und schleudert die Pfeile von sich.

Parsifal poslouchal jej s rostoucím pohnutím; nyní zlomí svůj luk a zahodí šípy.

Wirst deiner Sündentat du inne?

Svůj skutek zločinný již chápeš?

Parsifal führt die Hand über die Augen.

Parsifal si přetře rukou oči.

Sag', Knab, erkennst du deine grosse Schuld?

Wie konntest du sie begehn?

Nuž mluv, zda víš, jak velký je tvůj hřích?

Jak mohl jsi spáchat jej?

Parsifal:

Ich wüsste sie nicht.

Já neznal ten hřích.

Gurnemanz:

Wo bist du her?

Odkud že jsi?

Parsifal:

Das weiss ich nicht.

Já sám nevím.

Gurnemanz:

Wer ist sein Vater?

Kdo je tvůj otec?

Parsifal:

Das weiss ich nicht.

Já sám nevím.

Gurnemanz:

Wer sandte dich dieses Weges?

Kdo poslal tě touto cestou?

Parsifal schweigt.

Parsifal mlčí.

Kundry:

welche während der Erzählung des Gurnemanz von Amfortas' Schicksal oft in wütender Unruhe heftig sich undgewendet hatte, nun aber, immer in der Waldecke gelagert, den Blick scharf auf Parsifal gerichtet hat, ruft jetzt, da Parsifal schweigt, mit rauher Stimme daher.

jež ležíc v koutě lesa ostře upírala zrak na Parsifala, vpadne drsným hlasem.

Den Vaterlosen gebar die Mutter,
als im Kampf erschlagen Gamuret;
vor gleichem frühen Heldentod
den Sohn zu wahren, waffenfremd
in Öden erzog sie zum Toren - die Törin!

On osiřelý se z matky zrodil,
v boji sklán když padnul Gamuret;
před touže smrtí předčasnou
by syn byl chráněn, bez zbraně
a v poušti tak růst mu dala v hlupce-bláhová!

Sie lacht

Směje se

Parsifal:

der mit jäher Aufmerksamkeit zugehört hat

jenž poslouchal s náhlou pozorností

Ja! Und einst am Waldessaume vorbei,
auf schönen Tieren sitzend,
kamen glänzende Männer;
ihnen wollt' ich gleichen;
sie lachten und jagten davon.
Nun lief ich nach, doch konnt' ich sie nicht erreichen;
durch Wildnisse kam ich, bergauf, talab;
oft ward es Nacht, dann wieder Tag;
mein Bogen musste mir frommen
gegen Wild und grosse Männer.

Tak! A jednou tam, kde lesa je kraj,
na krásných zvířatech
kol táhli skvoucí se muži;
jim se já chtěl rovnat;
tu smáli se a pádili v dál.
Já dal se v běh, však už nemoh jsem je
dohnat;
pak pouštěmi jsem šel, v stráň a zas v dol;
vždy přišla noc, pak zase den;
tu luk mně často byl dobrý
na zlou zvěř i na velké muže.

Kundry hat sich erhoben und ist zu den Männern getreten.

Kundry se zvedla a přistoupila k nim.

Kundry:

Ja! Schächer und Riesen traf seine Kraft;
den freislichen Knaben lernten sie fürchten.

Ha, lotry a obry tak mocně tisk,
že sprostného chlapce počli se báti.

Parsifal:

verwundert

udiveně

Wer fürchtet mich? Sag!

Kdo bál se mně? Mluv!

Kundry:

Die Bösen!

Kdo zlý jest!

Parsifal:

Die mich bedrohten, waren sie böös?

Ti, kdo mně hrozí, ti že jsou zlí?

Gurnemanz lacht.

Wer ist gut?

wieder ernst

Deine Mutter, der du entlaufen
und die um dich sich nun härt und grämt.

Zu End ihr' Gram; Seine Mutter ist tot.

in furchtbaren Schrecken

Tot? Meine - Mutter? Wer sagt's?

Ich ritt vorbei und sah sie sterben;
dich Toren hiess sie mich grüssen.

Parsifal springt wütend auf Kundry zu und fasst sie bei der Kehle. Gurnemanz hält ihn zurück.

Parsifal skočí zuřivě po Kundry a popadne ji za hrdlo. Gurnemanz jej zadrží.

Verrückter Knabe! Wieder Gewalt?
Was tat dir das Weib? Es sagte wahr;
denn nie lügt Kundry, doch sah sie viel.

Ich verschmachte!

Kundry ist sogleich, als sie Parsifals Zustand gewahrte, nach einem Waldquell geeilt, bringt jetzt Wasser in einem Horne, besprengt damit zunächst Parsifal und reicht ihm dann zu trinken.

Kundry jakmile vidí Parsifalův stav, skočila kvapně k lesnímu prameni a přináší v rohu vodu, již nejprve Parsifala pokropí a pak mu podá pití.

So recht! So nach des Grales Gnade;
das Böse bannt, wer's mit Gutem vergilt.

Nie tu' ich gutes; nur Ruhe will ich,
nur Ruhe, ach! Der Müden.

Sie wendet sich traurig ab, und während Gurnemanz sich väterlich um Parsifal bemüht, schleppt sie sich, von beiden unbeachtet, einem Waldebüsch zu.

Gurnemanz se směje.

Kdo je dobrý?

opět vážně

Tvoje matka, od níž jsi utek'
a jež se teď pro tě souží tak.

Oh, teď už ne; jeho matka je mrtva.

strašlivě se ulekne

Jak? Moje matka, Kdo to řek?

Já jedouc kol ji zřela zmírat;
ti, bloude, vzkázala pozdrav.

Parsifal:

Gurnemanz:

Kundry:

Parsifal:

Kundry:

Gurnemanz:

Parsifal:

Gurnemanz:

Kundry:

Smutně se odvrací a zatímco Gurnemanz otcovsky pečuje o Parsifala, odvěče se, nepozorována jsouc oběma, k lesnímu křoví.

Schalfen! O, dass mich keiner wecke!
Nein! Nicht schlafen! Grausen fasst mich!

Spáti! kéž nevzbudí mne nikdo!
Ne! Jen nespát! Hrůzou chvím se!

Sie verfällt in heftiges Zittern; dann lässt sie die Arme matt sinken, neigt das Haupt sief und schwankt matt weiter.

Počne se prudce chvěti; pak matně spustí ruce, hluboce skloní hlavu a zemdeně vrávorá dále.

Machtlose Wehr! Die Zeit ist da.

Bezmocný vzdor! Můj čas je zde.

Vom See her gewahrt man Bewegung und endlich dem im Hintergrunde sich heimwendenden Zug der Ritter und Kappen mit der Sanfte des Amfortas.

Od jezera je slyšet ruch a vidět průvod rytířů a panošů, jak se v pozadí obrací s Amfortem k návratu.

Schlafen - schlafen - ich muss.

Spáti - spáti - již musím.

Sie sinkt hinter dem Gebüsch zusammen und bleibt von jetzt an unbemerkt.

Klesne za křoví a zůstane nadále nepozorována.

Gurnemanz:

Vom Bade kehrt der König heim;
hoch steht die Sonne;
nun lass zum frommen Mahle mich dich geleiten;
denn bist du rein,
wird nun der Gral dich tranken und speisen.

Hle, z lázně vrací král se zpět;
výš stoupá slunce;
ke zbožné já teď hostině chci tě vésti;
neb, jsi - li čist,
tvůj hlad i žízeň Grál má teď zkájet.

Er hat Parsifals Arm sich sanft um den Nacken gelegt und dessen Leib mit seinem eigenen Arme umschlangen; so geleitet er ihn bei sehr allmählichem Schreiten.

Položil si Parsifalovo rámě jemně kolem šíje a objímá jeho tělo svým vlastním ramenem; tak jej vede, kráčeje velmi zvolna.

Parsifal:

Wer ist der Gral?

Kdo jest ten Grál?

Gurnemanz:

Das sagt mich nicht;
doch, bist du selbst zu ihm erkoren,
bleibt dir die Kunde unverloren.
Und sieh!
Mich dünkt, dass ich dich recht erkannt;
kein Weg führt zu ihm durch das Land,
und niemand könnte ihn beschreiten,
den er nicht selber möcht' geleiten.

To nelze říct;
však k své - li tě vyvolil službě,
dostane zprávy tvé se tužbě.
A hled!
Mně zdá se, že dobře již tě znám;
z cest žádná nevede přec k nám,
sem žádný vstup si neproklestí,
leč Grál by sám jej chtěl sem vésti.

Parsifal:

Ich schreite kaum,
doch wahn' ich mich schon weit.

Já sotva jdu,
však jak bych byl už kdes.

Gurnemanz:

Du siehst, mein Sohn,
zum Raum wird hier die Zeit.

Nuž viz, můj synu,
zde v prostor ústí čas.

Allmählich, während Gurnemanz und Parsifal zu schreiten scheinen, hat sich die Szene bereite immer merklicher verwandelt; es verschwindet so der Wald, und in Felsenwänden öffnet sich ein Torweg, welcher die beiden jetzt einschliesst. Durch aufsteigende gemauerte Gänge führend, hat die Szene sich vollständig verwandelt. Gurnemanz und Parsifal treten jetzt in den mächtigen Saal der Gralsburg ein.

Poznenáhlu, zatímco Gurnemanz a Parsifal zdají se kráčet, mění se scéna; zleva napravo, neznatelným způsobem; tak zmizí les a ve skalních stěnách se otevře brána, jež nyní oba pojme. Pak jest je opět viděti ve vzhůru stoupajících chodbách, jimiž se zdají procházeti. Konečně došli do mohutného sálu hradu sv. Grálu.

Gurnemanz:

sich zu Parsifal wendend, der wie verzaubert steht

obrací se k Parsifalovi, který stojí jako očarován

Nun achte wohl und lass mich seh'n;
bist du ein Tor und rein,
welch Wissen dir auch mag beschieden sein.

Ted' na vše dbej a to mně zjev;
když takýs bloud a čist,
co znáti též je dopřáno ti as.

Szene; Säulenhalle mit Kuppelgewölbe, den Speiseraum überdeckend. Auf beiden Seiten des Hintergrundes werden die Türen geöffnet; von rechts schreiten die Ritter des Grales herein und reihen sich um die Speisetafeln.

Scéna; sloupová síň s klenutou kupolí, zakrytý jídelní prostor. Na obou stranách pozadí se otevřou velké dveře; zprava vstupují rytíři Grálu ve slavnostním průvodu a řadí se za následujícího zpěvu pozvolna kolem zakrytých dlouhých stolů, které jsou tak postaveny, že běžící rovnoběžně zezadu dopředu nechávají střed sálu volným: na nich stojí jen poháry, žádné příbory.

Die Gralsritter:

Zum letzten Liebesmahle
gerüstet Tag für Tag,

Rytíři Grálu:

Jít k sledním hodům lásky
jsme hotovi co den,

Ein Zug von Knappen durchschreitet schnelleren Schrittes die Szene nach hinten zu.

Průvod panošů prochází rychlými kroky scénu dozadu.

gleich ob zum letzten Male
es heut uns letzten mag.

byť sledně divem částky
dnes hod nás čerstvil ten.

Ein zweiter Zug von Knappen durchschreiten den Saal.

Prochází druhý průvod panošů.

Wer guter Tat sich freut,
ihm wird des Mahl erneut;
der Labung darf er nah'n.
Die herhste Gab' empfahn.

Kdož dobru sloužil rád,
kvas nově zří vždy vzplát;
těm spásy zdroj je přán.
Dar nejsvětější to dán.

Die versammelten Ritter stellen sich an den Speisetafeln auf. Hier wird von Knappen und dienendern Brüdern durch die entgegengesetzte Türe Amfortas auf einer Sänfte hereingetragen; vor ihm schreiten die vier Knappen, welche den verhängten Schrein des Grales tragen. Dieser Zug begibt sich nach der Mitte des Hintergrundes, wo ein erhöhtes Ruhebett aufgerichtet steht, auf welches Amfortas von der Sänfte herab niedergelassen wird; hienvor steht ein länglicher Steintisch, auf welchen die Knaben den verhängen Gralsschrein hinstellen.

Shromáždění rytíři se staví ke stolům. Protilehlými dveřmi přinášejí panoši a služební bratři Amforta na nosítkách: před ním kráčejí hoši, nesoucí skříňku, přes níž je přehozena purpurově červená pokrývka. Tento průvod se odebere do středu pozadí, kde stojí zvýšené odpočívadlo, kryté baldachýnem, a na něž uloží Amforta z nosítek; před ním stojí oltáři podobný podlouhlý mramorový stůl, na který postaví hoši zahalenou schránku s Grálem.

Jünglinge:

Den sündigen Welten,
mit tausend Schmerzen,
wie einst sein Blut geflossen -
dem Erlösungshelden
sei nun mit freudigem Herzen
mein Blut vergossen.
Der Leib, den er zur Sühn' uns bot,
er lebt in kuns durch seinen Tod.

Knaben:

aus der äussersten Höhe der Kuppel

Der Glaube lebt;
die Taube schwebt,
des Heilands holder Bote.
Der für euch fließt,
des Weines genießt
und nehmt vom Lebensbrote!

Nachdem alle ihre Stelle eingenommen haben und ein allgemeiner Stillstand eingetreten war, vernimmt man vom tiefsten Hintergrunde her aus einer gewölbten Nische hinter dem Ruhebette des Amfortas die Stimme des alten Titirel wie aus einem Grabe heraufdringend.

Když dozní zpěv a všichni rytíři zaujmou svá místa u stolů, nastane delší mlčení. Z nejzazšího pozadí, z klenutého výklenku za odpočívadlem Amfortovým je jako z hrobu slyšet hlas starého Titirela.

Titirel:

Mein Sohn Amfortas, bist du am Amt?
Soll ich den Gral heut noch erschau'n und leben?
Musss ich sterben, vom Retter ungeleitet?

Můj synu Amforte, jdeš pnit řád?
Smím svatý Grál dnes ještě zřít a žítí?
Mám snad mřítí,jsa spáscem neprovázen?

Amfortas:

Wehe! Wehe mir der Qual!
Mein Vater, o! Noch einmal
verrichte du das Amt!
Lebe, leb' - und lass mich sterben!

Titirel:

Im Grabe leb'ich durch des Heilands Huld
Zu schwach doch bin ich, ihm zu dienen.
Du büss' im Dienste deine Schuld!
Enthüllet den Gral!

Amfortas:

Nein! Lass ihn unenthüllt! Oh!
Dass keiner, keiner diese Qual ermisst,
die mir der Anblick weckt, der euch entzückt!
Was ist die Wunde, ihrer schmerzen Wut,
gegen die Not, die Höllenpein,
zu diesem Amt - verdammt zu sein!
Wehvolles Erbe, dem ich verfallen,
ich, einz'ger Sünder unter allen,
des höchststen Heiligtums zu pflegen,
auf Reine herabzuflehen seinem Segen!
O Strafe, Strafe ohnegleichen
des - ach! - gekränkten Gnadenreichen! -
Nach ihm, nach seinem Weihegrusse,
muss sehnlich mich's verlangen;
aus tiefster Seele Heilesbusse
zu ihm muss ich gelangen.
Die Stunde naht;
ein Lichtstral senkt sich auf das heilige Werk;
die Hülle fällt.
Des Weihgefäßes göttlicher Gehalt
erglüht mit leuchtender Gewalt;
durchzuckt von seligsten Genusses Schmerz,
des heiligsten Blutes Quell
fühl' ich sie giessen in mein Herz;
des eig'nen sündigen Blutes Gewell'
in wahnsinniger Flucht
muss mir zurück dann fließen,
in die Welt der Sündensucht
mit wilder Scheu sich ergiessen;
von neuem springt es das Tor,
daraus es nun strömt hervor,
hier, durch die Wunde, der seinem gleich,
geschlagen von desselben Speeres Streich,
der dort dem Erlöser die Wunde stach,
aus der mit blut'gen Tränen
der Göttliche weint' ob der Menschheit Schmach,
in Mitleids heiligem Sehnen -

Běda! Ó té trýzně hlod!
Ach otče, ještě jednou
ten úřad zastaň sám!
Živ buď, žij - a nech mě zemřít!

Mně v hrobě dává žítí Boží Syn:
však sláb jsem příliš, bych mu sloužil.
Ty kaj se v službě ze svých vin!
Odhalte již Grál!

Ne! Dál ať zastřen jest! Oh!
Že nikdo, nikdo nechce znát těch muk,
v něž mě ten pohled štve, ač vás zve v ráj!
Čím je ta rána, její trýzně hlod
v úpalu běd, muk ďábelských,
že k tomu úřadu - jsem odsouzen!
Dědictví bědné, jež já vzal v úděl,
já, hříšník jediný zde ze všech,
být strážcem nejvyššího statku,
jej vzývat, by bezvinným mým druhům žehnal!
Oh treste, jemuž rovno není
jímž - ach! - mně hněv stih slitovníka! -
Mu vstříc, kde spásy pozdrav kyne,
já touhou vzňat vždy planu;
chci z hloubi kát a a znát se k vině
až tváří v tvář mu stanu.
A přijde čas;
proud světla na svatý pak snáší se Grál;
lem roušky pad.
Tam Grálu podstať nadzemská se chví
a žhnouc se v záři mocně skví;
tu zvím, co slastiplný kvas je muk,
neb přesvaté krve zdroj
cítím se vlévat v srdce tluk;
tu mé však hříšné a mdlé krve znoj
se dá v šílený let
jak zpět by prch', zas krouží,
a tam vlít se v hříchu svět
jsa hrůzou štván, divě touží;
zas brány rozvalí pysk,
by z ní znova proudem trysk',
zde, z této rány, tak stejné s Ním,
a způsobené tímže oružím,
co hrot jeho k Pánu se k ráně zdvih',
z níž krvavých slz moře
tam Bůh prolilv pláči pro lidstva pych,
a svatým soucitem hoře -

und aus der nun mir, an heiligster Stelle,
dem Pfleger göttlicher Güter,
des Erlösungsbalsams Hüter,
das heisse Sündenblut entquillt,
ewig erneut aus des Sehns Quelle,
das, ach! Keine Büssung je mir stillt!
Erbarmen! Erbarmen!
Du Allerbarmer! Ach, Erbarmen!
Nimm mir mein Erbe,
schliesse die Wunde,
dass heilig ich sterbe,
rein Dir gesunde!

Er sinkt wie bewusstlos zurück.

Knaben und jüngerlinge:

aus der mittleren Höhe

"Durch Mitleid wissend,
der reine Tor;
harre sein;
den ich erkor!"

Die Ritter:

So ward es dir verhieszen;
harre getrost,
des Amtes walte heut!

Titulel:

Enthüllet den Gral!

Amfortas erhebt sich langsam und mühevoll. Die Knaben nehmen die Decke vom goldnen Schreine, entnehmen ihm eine antike Kristallschale, von welcher sie ebenfalls eine Verhüllung hinwegnehmen, und setzten diese vor Amfortas hin.

Amfortas pomalu a znaveně povstal. Hoši odhalí zlatou schránku, vyjmou z ní antickou křišťálovou misku, z níž rovněž sejmou obal a postaví ji před Amforta. Ten se sklání v motlitbě nad kalichem a sálem se šíří stále hustší soumrak.

Stimmen:

aus der Höhe

Nehmet hin mein Blut,
nehmet hin meinem Leib,
auf dass ihr mein gedenkt!

Hier dringt ein blendender Lichtstral von oben auf die Kristallschale herab; diese erglüht sodann in leuchtender Purpurfarbe, alles sanft bestrahlend. Amfortas, mit verklärter Miene, erhebt den Gral hoch und schwenkt ihn sanft nach allen Seiten, worauf er damit Brot und Wein segnet. Alles ist auf Knien.

ach, a z níž teď mně, ve svatém tom sídle,
mně, statku božského správci,
zdrojů věčné spásy strážci,
vrouc prýští bezbožná krev má,
věčně svůj znoj živíc v touhy zřídle,
již, ach! Stišit lítost marně ždá!
Slitování! Slitování!
Ty Všeslitovný! Smilování!
Zbav mne té tíhy,
zavři mou ránu,
ať svatě zde zemru,
čist v tváři ti stanu!

Klesne jako bez sebe zpět.

Hoši a jinoši:

ze střední výše

"Mu soucit zjeví
je čistý bloud;
čekej naň;
ježž určil soud!"

Rytíři:

Tím spásy den ti slíben;
doufej jen dál,
svůj úřad konej dnes!

Odhalte již Grál!

Oslňující paprsek světla pronikne shora na misku, jež se zažehuje stále silněji svítící purpurovou barvou. Amfortas s proměněnou tváří vysoko pozvedá Grál a žehná jím mírně na všechny strany. Všechno již kleslo na kolena a zbožně zvedá nyní oči ke Grálu.

Titulel:

O heilige Wonne!
Wie hell grüsst uns heute der Herr!

Oh, rozkoši svatá!
Jak září nám v ústret dnes pán!

Amfortas setzt den Gral wieder nieder, welcher nun, während die teife Dämmerung wieder entweicht, immer mehr erblasst; hierauf schliessen die Knaben das Gefäss wieder in den Schrein und bedecken diesen wie zuvor. Hier tritt die früere Tageshelle wieder ein. Die vier Knaben verteilen während des Folgenden aus den zwei Krügen und Körben Wein und Brot. Die vier Knaben, nachdem sie den Schrein verschlossen, nehmen nun die zwei Weinkrüge sowie die zwei Brotkörbe, welche Amfortas zuvor durch das Schwenken des Gralskelches über sie gesegnet hatte, von dem Altartische, verteilen das Brot an die Ritter und , füllen die vor ihnen stehenden Becher mit Wein. Die Ritter lassen sich zum Mahle niederso auch Gurnemanz, welcher einen Platz neben sich leer hält und Parsifal durch ein Zeichen zur Teilnehmung am Mahle einlädt; Parsifal bleibt aber starr und stumm, wie gänzlich entrückt, zur Seite stehen.

Amfortas postaví opět Grál, jenž nyní, zatímco hluboký soumrak se opět ztrácí, stále více bledne; na to uzavřou hoši nádobu opět do schrány a přikryjí ji jako dřív. Když nastane opět dřívější denní jas, staly se na stolech poháry, nyní naplněné vínem, opět zřetelnými; vedle každého leží chléb. Vše usedne k hostině, též Gurnemanz, jenž zachoval vedle sebe jedno místo volné a vyzývá Parsifala znamením, aby se hostiny zúčastnil: Parsifal však zůstane státi stranou, strnulý a němý, jako v úplném sebezapomnění.

Knaben:
aus der Höhe

Hlasy hochů:
z výše

Wein und Brot des letzten Mahles
wandelt' einst der Herr des Grales
durch des Mitleids Liebesmacht
in das Blut, das er vergoss,
in den Leib, den dar er bracht'.

Víno a chléb, jež sledně dělil
Grálu Pán v čas dávný vtělil
jat jsa láskou pro svůj lid,
ve svou krev, již dal pak téct,
v tělo své, jež v oběť skýt.

Jünglinge:
aus der mittlerem Höhe der Kuppel

Hlasy jinochů:
ze střední výše kupole

Blut und Leib der heil'gen Gabe
wandelt heut zu eurer Labe
sel'ger Tröstung Liebesgeist
in den Wein, der euch nun floss,
in das Brot, das heut ihr speist.

Tělo a krev, dar svaté krásy
změnil dnes, by skýt' vám spásy,
těchy Dárce, lásky Pán
vína zdroj, jež teklo vám,
v tento chléb, jenž vám dnes přán.

Die Ritter:
erste Hälfte

Rytíři:
první polovina

Nehmet vom Brot,
wandelt es kühn
in Leibes Kraft und Stärke;

Toť chléb je váš,
proměňte již
jej v těla moc a sílu;

treu bis zum Tod;
fest jedem Mühn,
zu wirken des Heilands Werke!

zweite Hälfte

Nehmet vom Wein,
wandelt ihn neu
zu Lebens feurigem Blute.
Froh im Verein,
brudergetreu
zu kämpfen mit seligem Mute!

Alle Ritter:

Selig im Glauben!
Selig im Glauben und Liebe!

Jünglinge und Knaben:

Selig im Liebe!
Selig im Glauben!

věrnou buď páž,
zmáhej vši tíž,
a věnuj se spásy dílu!

druhá polovina

Vám vína zdroj,
proměň se zas
v žití ohnivou šťávu.
Radostně poj,
jak bratry vás
boj slavný pro nebeskou slávu!

Všichni rytíři:

Blaženi vírou!
Blaženi vírou a láskou!

Jinoši a hoši:

Blaženi láskou!
Blaženi vírou!

Die Ritter haben sich erhoben und schreiten von beiden Sieten aufeinander zu, um während des Folgenden sich feierlich zu umarmen. Während des Mahles, an welchem er nicht teilnahm, ist Amfortas aus seiner begeisterungsvollen Erhebung allmählich wieder äsie pflegen Amfortasherabgesunken; er neigt das Haupt und hält die Hand auf die Wunde. Die Knaben nhen sich ihm, ihre Bewegungen deuten auf das erneuerte Bluten der Wunde; , geleiten ihn wieder auf die Sänfte, und, während alle sich zum Aufbruch rüsten, tragen sie, in der Ordnung wie sie kamen, Amfortas und den heiligen Schrein wieder von dannen. Die Ritter ordnen sich ebenfalls wieder zum feierlichen Zug und verlassen langsam den Saal. Verminderte tageshelle tritt ein. Knappen sehen wieder schnelleren Schrittes Saal verlassenädurch die Halle. Die letzten Ritter und Knaben haben den ; die Türen werden geschlossen. Parsifal hatte bei dem vorangegangenen strksten Klagerufe des Amfortas eine heftige Bewegung nach dem Herzen gemacht, welches er krampfhaft eine Zeitlang gefasst hielt; jetzt steht er noch wie erstarrt, regungslos da. Gurnemanz tritt missmutig an Parsifal heran und rüttelt ihn am Arme.

Rytíři povstávají a slavnostně se objímají. Za hostiny, které se nezúčastnil, poklesl opět Amfortas pozvolna z nadšeného vytržení; skloní hlavu a přidržuje si rukou ránu. Hoši přistoupí k němu a jejich pohyby prozrazují, že rána začala opět krváčet; pečují o Amforta, dovedou jej opět k nosítkám a zatímco se všichni chystají k odchodu, odnesou opět Amforta a svatou schránku v tomže pořadí, jako byli přišli. Rytíři a panoši seřadí se rovněž opět v slavnostní průvod a opouští zvolna sál, z něhož dřívější denní jas pozvolna mizí. Zvony opět zní. Parsifal učinil za předchozího nejsilnějšího nářku Amfortova prudký pohyb k srdci, jež se chvíli křečovitě držel; nyní stojí stále ještě strnulý, bez hnutí. Když byli poslední sál opustili a dveře se opět zavřely, přistoupí Gurnemanz nevrle k Parsifalovi a chopí se ho za rámě.

Gurnemanz:

Was stehst du noch da?
Weisst du, was du sahst?

Co stojíš jak sloup?
Víš - li, co jsi zřel?

Parsifal fasst sich krampfhaft am Herzen und schüttelt dann ein wenig mit dem Haupte.

Parsifal se chytá křečovitě za srdce a zavrtí trochu hlavou.

Du bist doch eben nur ein Tor!

Ach, tys přec právě jenom bloud!

Er öffnet eine Schmale Seitentür.

Otevře úzké poboční dveře.

Dort hinaus, deine Wege zu!
Doch rät dir Gurnemanz;
lass du hier künftig die Schwäne in Ruh'
und suche dir, Gänser, die Gans!

Tam se syp, máš už na pospěch!
Však rady dám ti kus;
labutě příště zde v pokoji nech,
ať najde si husák svou hus!

Er stösst Parsifal hinaus und schlägt mürrisch hinter ihm die Türe stark zu. Während er dann den Rittern folgt, schliesst auf dem letzten Takte mit der Fermata sich der Vorhang.

Vystrčí Parsifala a pohněván přirazí za ním silně dveře. Zatímco pak odchází za ryríři, zavírá se s posledními takty opona.

Eine Altstimme:

Altový hlas:

Durch Mitleid wissend,
der reine Tor.

Mu soucit zjeví,
je čistý bloud.

Stimmen:

Hlasy:

aus der mittleren und höchsten Höhe

ze střední a nejvyšší výše kupole

Selig im Glauben!

Blaženi vírou!

Glocken

Zvony

Zweiter Aufzug

Druhé dějství

Klingsors Zauberschloss - am Süabhäng derselben Gebirge, dem arabischen Spanien zugewandt anzunehmen. Im inneren Verliesse eines nach oben offenen Turmes. Steinstufen führen nach dem Zinnenrande der Turmmauer; Finsternis in der Tiefe, nach welcher es von dem Mauervorsprunge, den der Bühnenboden darstellt, hinabführt. Zauberwerkzeuge und nekromantische Vorrichtungen. Klingsor auf dem Mauervorsprunge zur Seite, vor einem Metallspiegel sitzend.

Klingsorův kouzelný zámek - na jižním úbočí téhož pohoří, lze předpokládat příslušný k arabskému Španělsku. Ve vnitřním sklepení nahoru otevřené věže; kamenné schody vedou k okraji cimbuří hradební zdi; tma v hloubi, k níž je přístup z výstupku zdi, představujícího scénu. Kouzelnické nástroje a nekromantická zařízení. Klingsor sedí stranou na výstupku zdi před kovovým zrcadlem.

Klingsor:

Die Zeit ist da.
Schon lockt mein Zauberschloss den Toren,
den, kindisch jauchzend, fern ich nahen seh' -
Im Todesschlaf hält der Fluch sie fest,
der ich den Krampf zu lösen weiss.
Auf denn! Ans Werk!

Můj čas je zde.
Již vradí zámek můj toho blouda,
jak děcko výská tam, jda blíže sem. -
Ve mrákot stíny kletby spár ji spjal,
však onu křeč již sejmu z ní.
K dílu! Je čas!

Er steigt, der Mitte zu, etwas tiefer herab und entzündet dort Räucherwerk, welches alsbald den Hintergrund mit einem blaueulichen Dampf erfüllt. Dann setzt er vor die Zauberwerkzeuge und ruft, mit geheimnesvollen Gebärden, nach dem Abgrunde:

sestoupí poněkud hlouběji, směrem ke středu, a zapálí tam kuřidla, jež záhy zaplní část pozadí modravou parou. Pak usedne opět na dřívějším místě a volá s tajemnými posuňky do hloubi:

Herauf! Herauf! Zu mir!
Dein Meister ruft dich, Namenlose,
Urteufelin! Höllenrose!
Herodias warst du, und was noch?
Gundryggia dort, Kundry hier!
Hieher! Hieher denn, Kundry!
Dein Meister ruft; herauf!

Pojď ven! Pojď ven! Sem blíž!
Tě mistr volá Bezejmennou:
Praďáblice! Pekla růže!
Herodias v dávnu, a co dál?
Gundryggia tam, Kundry zde!
Jen pojď! Sem pospěš, Kundry!
Slyš mistra hlas; pojď ven!

In dem blaueulichen Lichte steigt Kundry Gestalt herauf. Sie scheint schlafend. Allmählich aber macht sie die Bewegungen einer Erwachenden. Schliesslich stösst sie einen grässlichen Schrei aus.

V modravém světle vystupuje postava Kundry nahoru. Je slyšet, jak vyrazí strašlivý skřek, jako napolo se probouzející, vyplašená z hlubokého spánku.

Erwachst du? Ha!
Meinem Banne wieder
verfallen heut zur rechten Zeit.

Jsi vzhůru? Ha!
V moc moji jsi zpátky
zas padla dnes a v pravý čas.

Kundry lässt ein Klagegeheul, von grösster Heftigkeit bis zu bangem Wimmern sich abstuftend, vernehmen.

Postava Kundry žalostně zaskučí, přecházejíc od největší prudkosti až k tesknému zakvílení.

Sag', wo triebst du dich wieder umher?
Pfui! Dort bei dem Rittergesipp,
wo wie ein Vieh du dich halten lässt!
Gefällt dir's bei mir nicht besser?
Als ihren Meister du mir gefangen -
haha - den reinen Hüter des Grales -
was jagte ich da wieder fort?

Mluv, kde's toulala všude se zas?
Fuj! Tam, u těch parytířů,
jimiž jak volče se jařmit dáš!
Což není ti líp zde u mne?
Když jejich mistra tehdy's mi chytla -
ha, ha - to čistý strážce je Grálu -
co hnalo tě zas odtud pryč?

Kundry:

rauh und abgebrochen, wie im Versuche, wieder Sprache zu gewinnen

drsně a přerývaně, jakoby se pokoušela znovu nabýt řeči

Ach! Ach! Tiefe Nacht!
Wahnsinn! Oh! Wut!
Ach! Jammer!
Schlaf.. schlaf...
Tiefer Schlaf! Tod!

Ach! Ach! Noc a tma!
Šílenství! Oh! Vztek!
Ach! Hoře!
Spát... spát....
Věčně spát! Smrt!

Klingsor:

Da weckte dich ein and'rer? He?

To kdos tě vzbudil jiný? Což?

Kundry:

Ja.. mein Fluch!
Oh... Sehnen! Sehnen!

Ano...ta kletba!
Oh...touha! Touha!

Klingsor:

Haha! Dort, nach den keuschen Rittern?

Haha! Tam po té chásce cudné?

Klingsor:

Da, da, dient' ich.

Tam - já - sloužila.

Klingsor:

Ja. Ja, den Schaden zu vergüten,
den du ihnen bösslich gebracht?
Sie helfen dir nicht;
feil sind sie alle,
biet' ich den rechten Preis.
Der festeste fällt,
sinkt er dir in die Arme,
und so verfällt er dem Speer,
den ihrem Meister selbst ich entwandt.
Den Gefährlichsten gilt's nun heut zu bestehn;
ihn schirmt der Torheit Schild.

Tak, tak! Bys napravila škodu,
co zloba jim spáchala tvá?
Ti nespasí tě;
koupím je všechny,
pravý jen dám - li plat.
Dát' každý se svést,
v tvých - li octne se loktech,
a tak jej zasáhne zbraň,
již samu mistru já z ruky vymk'.
Utkáš s nejnebezpečnějším se tu dnes:
jej chrání hlupství štít.

Kundry:

Ich will nicht. O! O!

Já nechci! Oh! Oh!

Klingsor:

Wohl willst du, denn du musst.

Však budeš chtít, neb ty musíš.

Kundry:

Du.. kannst mich... nicht... halten.

Ti.. nelze.. mě.. držet.

Klingsor:

Aber dich fassen.

Zato však chytnout.

Kundry:

Du?

Ty?

Klingsor:

Dein Meister.

Tvůj mistr.

Aus welcher Macht?

Ha! Weil einzig an mir
deine Macht.. nichts vermag.

grell lachend

Haha! Bist du keuch?

wütend

Was fragest du das, verfluchtes Weib?

Er versinkt in finstres Brüten.

Furchtbare Not!
So lacht nun der Teufel mein,
dass einst ich nach dem Heiligen rang?
Furchtbare Not!
Ungebändigten Sehnsens Pein,
schrecklichster Triebe Höllendrang,
den ich zum Todesschweigen mir zwang -
lacht und höhnt er nun laut
durch dich, des Teufels Braut?
Hüte dich!
Hohn und Verachtung büsste schon einer;
der Stolze, stark in Heiligkeit,
der einst mich von sich stieß.
Sein Stamm verfiel mir,
unerlöst
soll der Heiligen Hüter mir schmachten;
und bald - so wahn ich -
hüt ich mir selbst den Gral -
Haha!
Gefiel er dir wohl, Amfortas, der Held,
den ich zur Wonne dir gesellt?

Oh! Jammer! Jammer!
Schwach auch er! Schwach.. alle!
Meinem Fluche mit mir
alle verfallen!
Ewiger Schlaf,
einziges Heil,
wie, wie dich gewinnen?

Kundry:

Zkad máš tu moc?

Klingsor:

Ha! Že jen vůči mně
tvoje moc.. selže mdlá.

Kundry:

ostře se zasměje

Haha! Což jsi čist?

Klingsor:

zuřivě

Nač ptáš se to, ty kletbo žen?

Pohrouží se v temné zadumání.

Strašná to tíž!
Teď smát se mi d'ábel jal,
že kdys za svatým cílem jsem tíh'!
Strašná to tíž!
Nezkrotné oné touhy pal,
běsnění vášní strašlivých,
jichž vír jsem spjal, jak hrob že už ztich' -
znít jak výsměch mi má
z tvých úst, ženo d'ábelská?
Chraň se však!
Pýchu a posměch odnes' již jeden;
ta chloubá, sloup ten svatosti,
jenž kdys mne odkopnul.
Jeho rod mi propad',
spásy prost
musí strážce ten svatých mi chřadnout;
a mním - že záhy -
sám budu hlídat Grál. -
Haha!
Přec líbil se ti Amfortas, ten rek,
ježž pro tvou rozkoš jsem ti slal?

Kundry:

Oh! Běda! Běda!
Sláb i on! Sláb ...každý!
Mojí kletbě se mnou
propadli všichni!
Navěky spát,
toť spása má,
jak, jak jí jen dojdu?

	Klingsor:	
Ha! Wer's dir trotzte, löste dich frei; versuch's mit dem Knaben, der naht!		Ha! Kdož ti ujde, vykoupí tě; s tím chlapcem to zkus, co jde sem!
	Kundry:	
Ich . . . will nicht!		Já....nechci!
	Klingsor:	
<i>steigt hastig auf die Tormauer</i>		<i>vystoupí na hradní zed'</i>
Jetzt schon erklimmt er die Burg.		Ejhle, tam slézá již hrad.
	Kundry:	
Oh! Wehe! Wehe! Erwachte ich darum? Muss ich? Muss?		Oh! Běda! Běda! Mne vzbouzel jen proto? Musím? Mám?
	Klingsor:	
<i>hinabblickend</i>		<i>hledíc dolů</i>
Ha! Er ist schön, der Knabe!		Ha! Švarný zjev, ty klouče!
	Kundry:	
Oh! - Oh! Wehe mir!		Oh! - Oh! Běda mně!
<i>Klingsor stösst, nach aussen gewandt, in ein Horn.</i>		<i>Zatroubí ven na roh.</i>
	Klingsor:	
Ho! Ihr Wächter! Ho! Ritter! Helden! Auf! Feinde nah! Ha! Wie zur Mauer sie stürmen, die betörten Eigenbolde, zum Schutz ihres schönes Geteufels! So! Mutig! Mutig! Haha! Der fürchtet sich nicht! Dem Helden Ferris entwand er die Waffe; die führt er nun feislich wieder den Schwarm.		Hoj! Vy stráže! Hoj! Muži! Reci! Sem! Škûdci jdou! Ha! Jak se k ohradě řítí, ješitní ti zaslepenci, by střešli ta čertova kvítka! Tak! Směle! Směle! Haha! Ten bázně je prost! Ferrise schvátil a zbroj jemu vyrval; jíž mávat teď pádně jal se v jich roj.
<i>Kundry gerät in unheimliches ekstatisches Lachen bis zu krampfhaften Wehegeschrei.</i>		
<i>Kundry propadla ve stále extatictější smích až ke křečovitému nářku</i>		
Wie übel den Tölpeln der Eifer gedeiht! Dem schlug er den Arm, jenem den Schenkel!		Jak špatně těm hlupcům se splácí ten chvat! Těm roztřepil páž, oněm zas kyčel!
<i>Kundry schreit auf und verschwindet.</i>		<i>Kundry vzkřikne a zmizí.</i>
Haha! Sie weichen. Sie fliehen.		Haha! Už couvou. A běží.
<i>Das blaue Licht ist erloschen; volle Finsternis in der Tiefe, wogegen glänzende Himmelsbläue über der Mauer.</i>		

Modravé světlo zhaslo; v hloubi úplná tma, naproti tomu blyštivá nebeská modř za zdí.

Seine Wunde trägt jeder nach heim!
Wie das ich euch gönne!
Möge denn so das ganze Rittergezücht
unter sich selber sich würgen!
Ha! Wie stolz er nun steht auf der Zinne!
Wie lachen ihm die Rosen der Wangen,
da kindisch erstaunt
in den einsamen Garten er blickt!

Svoji ránu z nich každý si slíz!
Jak vám toho přeji!
Kéž by jen tak to plémě parytířů
navzájem chtělo se zdávit!
Ha! Teď pyšně jak král stanul na zdi!
Jak smañ vzplály tváří mu růže,
když žasna jak hoch
skrytou v ústraní zahradu shléd!

Er wendet sich nach der Tiefe des Hintergrundes um. / Obrátí se do hloubi pozadí

He! Kundry!
Wie? Schon am Werk?
Haha! Den Zauber wusst' ich wohl,
der immer dich wieder zum Dienst mir gesellt!

Hej! Kundry!
Jak? V díle již?
Haha! to kouzlo dobře znám,
jež vezdy tě pohne jít sloužit mi zas!

Sich wieder nach aussen wendend

Opět se obrací ven

Du da, kindlicher Spross,
was auch
Weissagung dich wies,
zu jung und dumm
fielst du in meine Gewalt;
die Reinheit dir entrissen,
bleibst mir du zugewiesen!

Ty tam, mládenečku,
věštbou
kamkolvěk buď slán,
že's mlád a hlup
teď v mou jsi upadnul moc;
jen cudnost tvou ti urvat,
pak svým tě smím již nazvat!

Er versinkt schnell mit dem ganzen Turme; zugleich steigt der Zaubergarten auf und erfüllt die Bühne gänzlich. Tropische Vegetation, üppigste Blumenpracht; nach dem Hintergrunde zu Abgrenzung durch die Zinne der Burgmauer, an welche sich seitwärts Vorsprünge des Schlossbaues selbst, arabischen reichen Stiles, mit Terrassen anlehnen. Auf der Mauer steht Parsifal, staunend in den Garten hinabblickend. Von allen Seiten her, zürt aus dem Garten, dann aus dem Palaste, stürzen wirr durcheinander, einzeln, dann zugleich immer mehr schöne Mädchen herein; sie sind mit flüchtig übergeworfenen, zartfarbigen Schleiern verhüllt, wie soeben aus dem Schlafe aufgeschreckt.

Propadne se zvolna s celou věží; současně vystupuje čarovná zahrada a vyplní zcela scénu. Tropická vegetace, nejbujnější nádhera květin; směrem k pozadí ohraničení cimbuřím hradní zdi, k níž ze stran přiléhají výstupky zámecké budovy bohatého arabského stylu s terasami. Parsifal, stojíc na zdi, udiveně zhlíží do zahrady. Ze všech stran, ze zahrady i z paláce, přibíhají ve zmatené směsici jednotlivě, pak současně vždy četněji krásné dívky; jsou odděny narychlo přehozeným šatem, jakoby byly zrovna vyburcovány ze spaní.

Alle Mädchen:

Hier was das Tosen! Hier, hier!
Waffen! Wilde Rufe! Wehe!
Wer ist der Frevler?

Všechny dívky:

Zde zněl ten řinkot! Zde! Zde!
Zbraně! Hluk a pokřik! Běda!
Kdo tím je zbůjcem?

Wo ist der Frevler?
Auf zur Rache!

Erstes Mädchen I Gruppe:

Mein Geliebter verwundert!

Erstes Mädchen II Gruppe:

Wo find' ich den meinen?

Zweites Mädchen I Gruppe:

Ich erwachte alleine!

Chor I und II:

Wohin entflohn sie?

Alle Mädchen:

Wo sind unsre Liebsten?

Drinnen im Saale!

Wo sind unsre Libsten?

Wir sahn sie im Saale.

Wir sahn sie mit blutender Wunde.

Wehe! Wehe! Auf, zur Hilfe!

Wer ist unser Feind?

Sie gewahren Parsifal und zeigen auf ihn.

Da steht er!

Seht ihn dort, seht ihn dort!

Da steht er! Wo? Dort!

Ha! Ich sah's!

Erstes Mädchen I Gruppe:

Meines Ferris Schwert in seiner Hand!

Zweites Mädchen I Gruppe:

Meines Liebsten Blut hab ich erkannt.

Chor I und II:

Der stürmte die Burg!

Drittes Mädchen II Gruppe:

Ich hörte des Meisters Horn.

Drittes Mädchen I Gruppe & Zweites Mädchen II Gruppe:

Ja, wir hörten sein Horn.

Chor I und II:

Der war's!

Erstes und drittes Mädchen:

Mein Held lief herzu.

Zweites & drittes Mädchen I Gruppe:

Sie kamen alle herzu.

kde jest ten zlosyn?
Vzhůru k pomstě!

Jedna dívka:

Můl miláček je raněn!

Jiná:

Kde já najdu svého?

Jiná:

Já procitla jsem sama!

Opět jiné:

Kam nám se dělí?

Všechny:

Kde jsou naši milci?

Uvnitř tam v sále!

Kde jsou naši druzi?

My shlédly je v sále.

My shlédly je s krvavou ránou.

Běda! Běda! Teď na pomoc!

Kdo soupeř je náš?

Spatřily Parsifala a ukazují naň.

Tam stojí!

Vizte jej! Vizte jej!

Tam stojí! Kde? Tam!

Ha! Tam jest!

Jedna z dívek:

Ferrisův meč to, co třímá on!

Jiná:

Mého mílka krev zřím barvit jej.

Další dívky:

V náš vedral se hrad!

Zase jiná:

V sluch zazněl mně mistra roh.

Jiné dvě:

I my slyšíme jej.

Sbor:

Byl to on!

První a třetí:

Můj rek chvátal sem.

Další dvě:

Sem každý chvátal z reků.

Chor I & II:
abstimmen

Sbor:
jednotně

Sie alle kamen, doch jeden empfing seine Wehr! Sem každý chvátal, však všecky klál jeho meč!
Weh! Weh ihm, der sie uns schlug! Žel! Běda mu, jenž nás chce bít!

Zweites Mädchen I Gruppe & Mädchen aus Chor I:
Der schlug mir den Liebsten.

Jiné:
On sklál mého mílka.

Erstes Mädchen I Gruppe & Mädchen aus den Chören:
Mir traf er den Freund.

Jiné:
Mně přítele ťal.

Zweites Mädchen II Gruppe & Mädchen aus den Chören:
Noch blutet die Waffe!

Jiné:
Krev stéká mu z meče!

Erstes Mädchen II Gruppe & Mädchen aus den Chören:
Meines Liebsten Feind.

Opět jiné:
Mého mílka sok.

Alle Mädchen:
Weh! Du dort! Ach wehe!
Was schufst du soche Not?
Verwünscht, verwünschst sollst du sein!

Žel! Ty tam! Ach běda!
Proč působíš nám taký žal?
Proklet, proklet buď teď sám!

Parsifal springt tiefer in den Garten herab.

Parsifal seskočí poněkud hlouběji do zahrady.

Ha! Kühner!
Wagst du zu nahen?
Was schlugst du unsre Geliebten?

Ha! Smělče!
Sem si jí troufáš?
Proč milce naše jsi zbíjel?

Parsifal:

Ihr schönen Kinder, musst' ich sie nicht schlagen?
Zu euch, ihr Holden, ja wehrten sie mir den Weg.

Má krásná děcka, jak jsem bít je neměl?
Vždyť k vám, vy vábné, mne nechtěli
pustit sem!

Erstes Mädchen II Gruppe:
Zu uns wolltest du?
Sahst du uns schon?

Dívky:
Ty k nám chtěl jsi jíti?
Shléd's už kdy nás?

Parsifal:

Noch nie sah ich solch zieres Geschlecht:
nenn' ich euch schön, dünkt euch das recht?

Ne, já neshléd' tak půvabný rod:
krásky - li dím, jest vám to vhod?

Zweites Mädchen I Gruppe:
So willst du uns wohl nicht schlagen?

Dívky:
Pak nechceš nás tedy bítí?

Zweites Mädchen II Gruppe:
Willst uns nicht schlagen?

Dívky:
Nechceš nás bítí?

Parsifal:

Das möcht' ich nicht.

Proč bych to chtěl?

Mädchen:
Doch Schaden schufst du uns so vielen!
Grossen und vielen!

Dívky:
Však ztrát ztropil jsi nám tak hojně!
Mocně a hojně!

Du schlugest unsre Gespielen.
Wer spielt nun mit uns?

Nám soudruhy zbil jsi zbrojně.
S kým máme si hrát?

Parsifal:

Das tu ich gern!

Já chtěl bych rád!

Die Mädchen, von Verwunderung in Heiterkeit übergegangen, brechen jetzt in ein lustiges Gelächter aus. Während Parsifal immer näher zu den aufgeregten Gruppen tritt, entweichen unmerklich die Mädchen der ersten Gruppe und des ersten Chors hinter den Blumenhag, um ihren Blumenschmuck zu vollenden.

Dívky, přecházejíc od údivu k veselí, propukají ve veselý smích. zatímco část obstupuje Parsifala, ostatní se zdobí květinami.

Mädchen:

Bist du uns hold?
So bleib nicht fern!
Bleib nicht gern von uns.
Und willst du uns nicht schelten..
Wir werden dir's entgelten:
Wir spielen nicht um Gold.
Wir spielen um Minnesold.
Willst auf Trost du uns sinnen...
...sollst den du uns abgewinnen!

Dívky:

Jsme - li ti vhod,
Nestůj již dál!
Blíž sem k nám již pojd'.
A nehleďš - li vády,
tě odměníme rády:
My zlata nechceme žold,
my hráme o lásky hold;
Těšit nás chceš - li právě,
pak pojd', provedeš to hravě!

Die Mädchen der ersten Gruppe und des ersten Chors kommen, mit dem Folgenden, ganz in Blumengewändern, selbst Blumen erscheinend, zurück und stürzen sich sofort auf Parsifal.

Dívky, oděné v květinová roucha se vrhají na Parsifala.

Die Mädchen einzeln:

Lasset den Knaben!
Er gehöret mir!
Nein! Nein! Mir!
Ha! Die Falschen!
Sie schmückten heimlich sich.

Dívky jednotlivě:

Nechte mi hochal!
On patří mně!
Ne! Ne! Mně!
Ha! Toť zrada!
Šly kráslit se tajně!

Während die Zurückgekommenen sich am Parsifal herandrängen, verlassen die Mädchen der zweiten Gruppe und des zweiten Chores hastig die Szene, um sich ebenfalls zu schmücken.

Vzdálí se rovněž a vrátí se záhy rovněž ozdobemy květinami.

Chor I und I Gruppe:

während sie, wie in anmutigem Kinderspiele, in abwechselndem Reigen um Parsifal sich drehen.

Dívky:

zatímco se jako v líbezném dětské hře v střídavém tanci točí kolem Parsifala, jemně mu hladí tváře a bradu.

Komm, komm, holder Knabe!
Komm, komm! Lass mich dir blühen!
Holder Knabe, die zu Wonn' und Labe
gilt mein minniges Mühen!

Parsifal:

heiter ruhig in der Mitte der Mädchen

Wie duftet ihr hold!
Seid ihr denn Blumen?

Die Mädchen:

Des Garten Zier...
.. und duftende Geister.
Im Lenz pflückt uns der Meister.
Wir wachsen hier...
.. in sommer und sonn
für dich erblühend in Wonne.
Nun sei uns freund und hold!
Nicht karge den Blumen den Sold!
Kannst du uns nicht lieben und minnen,
wir welken und sterben dahinnen.

Erste Blume II Gruppe:

An deinen Busen nimm mich!

Erste Blume I Gruppe:

Die Stirn lass mich dir kühlen!

Zweite Blume I Gruppe:

Lass mich die Wange dir fühlen!

Zweite Blume II Gruppe:

Den Mund lass mich dir küssen!

Erste Blume I Gruppe:

Nein! Ich! Die Schönste bin ich!

Zweite Blume I Gruppe:

Nein! Ich bin die Schönste!

Erste Blume II Gruppe:

Nein! Ich dufte süsser!

Parsifal:

ihrer anmutigen Zudringlichkeit sanft wehrend

Ihr wild holdes Blumengedränge,
soll ich mit euch spielen, entlasst mir der Enge!

Pojď, pojď, hochu krásný!
Pojď, pojď! Kéž smím ti kvéstí!
Chlapče krásný, tebe v ráj a rozkoš
chci já milostně véstí!

stoje s veselým klidem uprostřed

Z vás vůně vlá kol!
Nejste snad kvítka?

Dívky:

Sad námi vzkvet'...
..duch vůní jsme plesný.
Nás pán trhá v čas vesny.
Zde rostem teď...
.. za slunce a léta
kde čár náš vábně ti vzkvétá.
Přízeň svou nám dej znát!
Hold květům se nevzpěčuj vzdát!
Nás - li nechceš milovat žárně,
my zvadnem a zemřem zde marně.

První dívka:

Ach, sevři v náruč mne svou!

Druhá:

Nech mnou čelo si zchladit!

Třetí:

Ó, nech mne tváře ti hladit!

Čtvrtá:

Svůj ret dovol mi zlíbat!

Druhá:

Ne! Já! Jsemť nejhezčí ze všech!

Třetí:

Ne! Já jsem přec hezčí!

První:

Ne! Já voním sladčeji!

Jemně se brání jejich půvabné dotěrnosti

Nač tísnit se, kvítky, tak pustě,
mám-li s vámi hrát si, teď z úzkých mě pust'ťe!

Erste Blume II Gruppe:

Was zankst du?

Parsifal:

Weil ihr euch streitet.

Erste Blume I Gruppe, dann Zweite Blume II Gruppe:

Wir streiten nur um dich.

Parsifal:

Das meidet.

Zweite Blume I Gruppe:

Du lass von ihm; sieh, er will mich!

Dritte Blume I Gruppe:

Mich lieber!

Dritte Blume II Gruppe:

Nein, mich!

Zweite Blume II Gruppe:

Nein, lieber will er mich!

Erste Blume II Gruppe:

Du wehrest mich von dir?

Erste Blume I Gruppe:

Du scheuchst mich fort?

Erste Blume II Gruppe:

Wie, bist du feige vor Frauen?

Alle Blumen II Gruppe:

Magst du nicht getrauen?

Erste Blume I Gruppe:

Wie schlimm bist du, Zager und Kalter!
Die Blümn lässt du umbuhlen den Falter?

Chor I:

Auf! Wiechet dem Toren!

Alle Blumen I und II Gruppe:

Wir geben ich verloren.
Doch sei er uns erkoren!

Alle Blumen II Gruppe:

Nein, mir gehört er an!

Alle Blumenmädchen:

Nein, uns gehört er! Ja uns!
Auch mir! Ja mir!

Parsifal:

halb ärgerlich die Mädchen abscheuend

První dívka:

Proč vadíš se?

Že se tu přete.

Druhá a čtvrtá:

Jen o tebe se přem.

Toho nechte.

Třetí:

Ty nech ho být; chce přece mě!

Pátá:

Mě raděj!

Šestá:

Ne, mě!

Čtvrtá

Ne, on by raděj mě!

První:

Ty zabraňuješ mi?

Druhá:

Mně strás' by ses rád?

První:

Jak, žen bys bál se a couval?

Několik dívek:

Tak si's málo troufal?

Druhá:

Jak zlý jsi s tím studem a chladem!
Což květy nechal bys mŕám zde ladem?

Jiné dívky:

Vše marno s tím bláznem!

Všechny:

My však nechcem jít s prázdnem.
Vždyť námi byl vyvolen!

Některé:

Ne, nám on patří ted'!

Všechny:

Ne, nám patří on! I nám!
Těž nám! I nám!

napolo rozmrzen odhání je od sebe

Lasst ab! Ihr fangt mir nicht!

Už dost! Mne chyt', kdo chceš!

Parsifal will fliehen, als er Kundrys Stimme vernimmt und betroffen still steht.

Parsifal chce utéci, když zaslechne Kundryn hlas a užasle se zastaví

Kundry:

Parsifal! Weile!

Parsifale! Zůstaň!

Die Mädchen sind bei dem Vernehmen der Stimme Kundrys erschrocken und haben sich alsbald von Parsifal zurückgehalten.

Dívky se uleknou a ihned zarazí a váhavě se vzdalují od Parsifala.

Parsifal:

Parsifal?

So nannte träumend mich einst die Mutter.

Parsifal?

Tak zvala v snách kdysi má mne matka.

Kundry:

Hier weile! Parsifal!

Dich grüßet Wonne und Heil zumal.

Ihr kindischen Buhlen, weicht von ihm;

früh welkende Blumen,

nich euch ward er zum Spiele bestellt.

Geht heim, pfeleget der Wunden,

einsam erharrt euch mancher Held.

Zde zůstaň! Parsifale!

V svou náruč rozkoš a ráj tě zvou.

Vy, zálečná děcka, nechte jej být;

v ráz vadnoucí květy,

ne vám zjednán byl pro hračky vděk.

Čas jít, ošetřit rány,

sám na vás čeká leckde rek.

Die Mädchen entfernen sich zaghaft und widerstrebend von Parsifal und ziehen sich allmählich nach dem Schlosse zurück.

Dívky se váhavě a zdráhavě vzdalují od Parsifala směřují pozvolna zpět k zámku

Die Blumenmädchen:

Dich zu lassen,

Dich zu meiden!

O, wehe!

O, wehe der Pein!

O wehe!

Von allen möchten gern wir scheiden. .

...mit dir allein zu sein.

Leb wohl, leb wohl!

Leb wohl, du Holder, du Stolzer, du - Tor!

Dívky:

Tebe zříc' se,

tě zde nechat!

Oh, běda!

Oh, běda, teď jít!

Oh, běda!

Všech ráda chtěla bych se vzdáti..

...jen s tebou sama být.

Nuž ať je zdráv

ten výkvět krásy a pýchy - ten bloud!

Mit dem letzten sind die Mädchen unter Gelächter im Schlosse verschwunden.

Za posledních slov dívky zmizely s tichým smíchem v zámku.

Parsifal:

Dies alles... hab' ich nun geträumt?

To všechno...viděl jsem jen v snách?

Er sieht sich schüchtern nach der Seite hin um, von welcher die Stimme kam. Dort ist jetzt, durch Enthauellung des Blumenhages, ein jugendliches Weib von höchster Schönheit - Kundry, in durchaus verwandelter Gestalt - auf einem Blumenlager, in leicht verhüllender, phantastischer Kleidung, annähernd arabischen Stiles - sichtbar geworden.

Ohlédne se rozpačitě stranou, odkud přicházel hlas. Tam je nyní vidět, když se houští rozhalilo, mladou ženu nejvyšší krásy - Kundry, ve zcela změněné podobě - na květinovém loži, v lehce zahalujícím, fantastickém oděvu, přibližně arabského stylu.

Riefest du mich Namenlosen?

Voláš ty mne, Bezejmenného?

Kundry:

Dich nannt'ich, tör'ger Reiner,
"Fal parsi",
dich reinen Toren, "Parsifal".
So rief, als in arab'schem Land er verschied,
dein Vater Gamuret dem Sohne zu,
den er, im Mutterschoss verschlossen,
mit diesem Namen sterbend grüsste.
Ihn dir zu künden, harrt'ich deiner hier:
was zog dich her, wenn nicht der Kunde Wunsch?

Tě zvu tak, bludně čistý,
"Fal parsi",
tě, čista blouda, "Parsifal".
Tak chtěl, než v zemi arabské klesl v hrob,
tvůj otec Gamuret, by syn se zval,
když jej, v matky lůně skryta,
tím zdravil jménem, smrt již na rtu.
Bych ti je řekla, dlouho ždám tě zde:
kdo ved' tě sem, když ne té zvěsti vab?

Parsifal:

Nie sah ich, nie träumte mir, was jetzt
ich schau, und was mit Bangen mich erfüllt.
Entblühtest du auch diesem Blumenhaine?

Já nezřel, ni ve snu, co teď
tu zřím, a co mně teskně víže hruď.
Ty vzkvetla's též zde v tomto háji květin?

Kundry:

Nein, Parsifal, du tör'ger Reiner!
Fern, fern ist mein Heimat.
Dass du mich fändest, verweilte ich nur hier.
Von weit her kam ich, wo ich viel ersah.
Ich sah das Kind am seiner Mutter Brust,
sein erstes Lallen lacht mir noch im Ohr;
das Leid im Herzen,
wie lachte da auch Herzeleide,
als ihren Schmerzen
zujauchzte ihrer Augen Weide!
Gebettet sanft auf wiechen Moosen,
den hold geschláfert sie mit Kosen,
dem, bang in Sorgen,
den Schlummer bewach't der Mutter Sehnen,
den weckt' am Morgen
der hiesse Tau der Muttertränen.
Nur Weinen war sie, Schmerzgebaren,
um deines Vaters Lieb' und Tod.
Vor gleicher Not dich zu bewahren,

Ne, Parsifale, ty čistý bloudku!
Tam - tam má vlast je v dáli.
Jen abys mne našel, jsem prodlévala zde.
Já z dálky přišla, mnoho zrak kde zřel.
Já shlédla děcko v loktech matky své,
jak začlo žvatlat, zní mně dosud v sluch;
ač v srdci tíseň,
jak smála se Bolmíra zticha,
když jí v muk trýzeň
zavýskla jejích očí pýcha!
Jej mech tam měkce v lůžko jímal,
když v sen jí ukolébán dřímal,
jsouc bázní štvána,
nad spícím noc probděla vždy máti,
jej vzbouzela z rána
slz horkou mlhou, jež tváře skrápí.
Jen pláč jí hroutil, trýzeň žehla,
pro lásku otcovu a skon.
By téže bídy syna střešla,

galt ihr als höchster Pflicht Gebot.
Den Waffen fern, der Männer Kampf und Wären,
wollte sie still dich bergen und behüten.
Bur Sorgen war sie, ach! Und Bangen;
nie sollte Kunde zu dir hergelangen.
Hörst du nicht noch ihrer Klage Ruf,
wann spät und fern du gewieilt?
Hei! Was ihr das Lust und Lachen schuf,
wann sie suchend dann dich ereilt;
wann dann ihr Arm dich wütend umschlang,
ward dir es wohl gar beim Küssen bang?
Doch ihr Wehe du nicht vernahmst,
nicht ihrer Schmerzen Toben,
als endlich du nicht wiederkamst
und deine Spur verstoben!
Sie harrte Nächt' und Tage,
bis ihr verstummt' die Klage,
der Gram ihr zehrte den Schmerz,
um stillen Tod sie warb;
ihr brach das Leid das Herz,
und - Herzeleide - starb.

Parsifal:

immer ernsthafter, endlich furchtbar betroffen, sinkt, schmerzlich überwältigt, zu Kundrys Füßen nieder

stále vážnějí, na konec strašlivě ohromen, klesne, přemožen bolestí, Kundry k nohám

Wehe! Wehe! Was tat ich? Wo war ich?
Mutter! Süsse, holde Mutter!
Dein Sohn, dein Sohn musste dich morden!
O Tor! Blöder, taumelnder Tor.
Wo irrtest du hin, ihrer vergessend,
deiner, deiner vergessend!
Traute, teuerste Mutter!

Kundry:

War dir fremd noch der Schmerz,
des Trostes Süsse
labte nie auch dein Herz;
das Wehe, das dich reut,
die Not nun büsse
im Trost, den Liebe dir beut.

Parsifal:

im Trübsinn immer tiefer sich sinken lassend

Die Mutter, dei Mutter konnt ich vergessen!
Ha! Was alles vergass ich wohl noch?

cíl veškeré byl péče oň.
Bys neznal zbraň, ni mužný boj a klání,
toužila skrýt tě, mníc tak, že tě chrání.
Jsouc úzkost sama, vždy se bála;
vší o tom zmínky tě stříc' pilně dbala.
Víš, jak se les jejím nářkem chvěl,
když kdes jsi zpozdil se dél'?
Hoj! Jak blahem výsk' a smál se ret,
když tě, slídě, zrak její shléd'?
Když lokt tě v náruč' zběsile táh',
vid', míval jsi až z té lásky strach?
Však ten nářek ty's neslyšel,
ni v řadru bol jak řádil,
když jednou víc jsi nepřišel
a bez všech stop se ztratil!
Čekala den tě každý,
až oněm' nářek navždy,
trud trávil trýzeň těch dob,
stesk, tiše mřít, ji jal;
až srdce žal ji sklál,
a - ona klesla - v hrob.

Běda! Běda! To spáchat! Kde byl jsem?
Matko! Máti nad vše drahá!
Tvůj syn, tvůj syn, musel tě vraždit!
Já bloud! Tupě zmámený bloud!
Kam tēkat jsem šel, jí pranic nedbav,
tebe, tě pranic nedbav!
Matko, nejdražší matko!

Byl - li neznám ti trud,
pak těchy sladkost
sotva zná as tvá hrud';
z té trýzně, jež tě rve,
z těch bēd již těchou
se hoj, k níž láska tě zve.

smutně, stále níže klesajíc

Své matky, své matky nevzpomnět ve snu!
Ha! Co všechno jsem zapomněl víc?

Wes war ich je noch eingedenk?
Nur dumpfe Torheit lebt in mir.

Kdy čeho já byl pamětliv?
Jen v tichém hlupství já jsem živ.

Kundry, immer noch in halb liegender Stellung, beugt sich über Parsifals Haupt, fasst sanft seine Stirn und schling traulich ihren Arm um seinen Nacken.

Kundry, stále ještě ležíc, skloní se nad Parsifalovou hlavou, chopí se jemně jeho čela a ovine důvěrně svoji paži kolem jeho šíje.

Kundry:

Bekenntnis
wird Schuld in Reue enden,
Erkenntnis
in Sinn die Torheit wenden.
Die Liebe lerne kennen,
die Gamuret umschloss,
als Herzeleids Entbrennen
ihn sengend überfloss!
Die Leib und Leben
einst dir gegeben,
der Tod und Torheit weichen muss,
sie beut dir heut,
als Muttersegens letzten Gruss,
der Liebe - ersten Kuss.

Kdo doznal,
již hříchu káním vzdal se,
Kdo poznal,
ten z blouda moudrým stal se.
Teď lásku poznej vroucí,
jíž Gamuret se chvěl,
když Bolemiře žhoucí
jsa sžíhán, na rtu lpěl!
Ta, jež ti zřídla
života skýtla,
jíž smrt a hloupost nejsou nic,
ta, věz, ti dnes
co matka žehnat sledně chtěc,
šle lásky - pocel vstříc.

Sie hat ihr Haupt völlig über das seinige geneigt und küsst ihn lange auf seinen Mund. Plötzlich fährt Parsifal mit einer Gebärde des höchsten Schreckens auf; seine Haltung drückt eine furchtbare Veränderung aus; er stemmt seine Hände gewaltsam gegen das Herz, wie um einen zerressenden Schmerz zu bewältigen.

Sklonila svou hlavu úplně k jeho a líbá jej dlouze na ústa. Parsifal vyskočí náhle s posuňkem nejvyššího děsu; jeho držení vyjadřuje strašlivou změnu; násilně vzpírá ruce proti svému srdci, jakoby chtěl přemoci rvavou bolest. Konečně vyrazí.

Parsifal:

Amfortas! Die Wunde! Die Wunde!
Sie brennt mir hier zur Seite!
O, Klage! Klage!
Furchtbare Klage!
Aus tiefstem Herzen schriet sie mir auf.
Oh! Oh!
Elender! Jammervollster!
Die Wunde sah ich bluten;
nun blutet sie in mir.
Hier - hier!
Nein! Nein! Nicht die Wunde ist es.
Fliesse ihr Blut in Strömen dahin!
Hier! Hier! Im Herzen der Brand!
Das Sehnen, das furchtbare Sehnen,
das alle Sinne mir fasst und zwingt!

Amfortas! Ta rána! Ta rána!
Ta zde v srdci pálí!
Oh, běda! Běda!
Strašná to běda!
Mně z hloubi nitra zní její řev.
Oh! Oh!
Zoufalče! Nešťastníku!
Krev z rány vidím proudit;
teď z ní krvácím sám.
Zde - zde!
Ne! Ne! To ta rána není.
Kéž by z ní proudem lila se krev!
Zde! Zde! To v srdci je žár!
Toť touha, to strašná je žádost,
že všechny smysly se, žhnouce, chví!

O! Qual der Liebe!
Wie alles schauert, bebt und zuckt
in sündigem Verlangen!

Oh! Trýzeň lásky!
Jak všechno smáhne, mdlí a mře,
a hříšná žádost žehne!

Während Kundry in Schrecken und Verwunderung auf Parsifal hinstarrt, gerät dieser in völlige Entrücktheit.

Zatímco Kundry uleknuta a užaslá upřeně na něho zírá, pokračuje Parsifal v úplném vytržení.

Es starrt der Blick dumpf auf das Heilsgefäß -
das heil'ge Blut erglüht;
erlösungswonne, göttlich mild,
durchzittert wiethin alle Seelen;
nur hier, im Herzen, will die Qual nicht weichen.
Des Heilands Klage da vernehm ich,
die Klage - ach! Die Klage
um das entweihte Heiligtum.
"Erlöse, rette mich
aus schuldbefleckten Händen!"
So rief die Gottesklage
furchtbar laut mir in die Seele.
Und ich - der Tor, der Feige,
zu wilden Knabentaten floh ich hin!

Hle, zrak se pne, tup, k svaté nádobě -
a svatá krev se rdí;
a spásy kouzlo milostné
se chvěje kolem v duši všechněch;
jen zde, v mém srdci, nechce trýzeň ustát.
A nárek Spasitelův slyším,
ten nárek - ach! Ten nárek
že jeho stánek znesvěcen.
"Ó, vyprošť, zachraň mne
z těch poskvřených rukou!"
Tak - ohlas nářku Páně
strašně zněl mně v duše hloubi.
A já - oh, bloud, já zbabělec,
na skutky chlapce hodné dal se zas!

Er stürzt verzweiflungsvoll auf die Knie.

Zoufale se vrhne na kolena.

Erlöser! Heiland! Herr der Huld!
Wie büsst ich, Sünder, meine Schuld?

Rci, Bože, spásy dárce sám!
Jak z toho hříchu kát se mám?

Kundry, deren Erstaunen in leidenschaftliche Bewunderung übergegangen, sucht schüchtern sich Parsifal zu nähern.

Kundry, jejíž úžas přejde ve vášnivý obdiv, snaží se nesměle, aby se Parsifalovi přiblížila.

Kundry:

Gelobter Held! Entflieh dem Wahn!
Blick auf! Sei hold der Huldin Nahn!

Mně snoubený! Shod' mátoch tíž!
Hleď sem! Viz mlku brát se blíž!

Parsifal:

immer in gebeugter Stellung, starr zu Kundry aufblickend, während diese sich zu ihm neigt und die liebkosenden Bewegungen ausführt, die er mit dem Folgenden bezeichnet

stále ve skloněném postavení, vzhlíží strnule ke Kundry, zatímco ona se k němu sklání a provádí laskající pohyby, jež on následně označuje

Ja! Diese Stimme! So rief sie ihm -
und diesen Blick, deutlich erkenn ich ihn -
auch diesen, der ihm so friedlos lachte;
die Lippe - ja - so zuckte sie ihm,
so neigte sich der Nacken -

Ha! To je ten hlas! Ten zlákal jej -
a tento hled, dobře jsem poznal jej -
i tento, jenž naň se smál tak vzrušen;
ten ret zde, - oh! - tak chvěl se mu vsříc,
tak skláněla se šije -

so hob sich kühn das Haupt;
so flatterten lachend die Locken -
so schlang um den Hals sich der Arm -
so scmeichelte weich die Wange!
Mit aller Schmerzen Qual im Bunde,
das Heil der Seele
entküsste ihm der Mund!

Er erhebt sich allmählich.

Ha! Dieser Kuss!

Er stösst Kundry von sich.

Verderberin! Weiche von mir!
Ewig! Ewig - von mir!

in höchster Leidenschaft

Grausamer!
Fühlst du im Herzen
nur and'rer Schmerzen,
so fühle jetzt auch die meinen!
Bist du Erlöser,
was bannt dich, Böser,
nicht mir auch zum Heil dich zu einen?
Seit Ewigkeiten - harre ich deiner,
des Heilands, ach! So spät!
Den einst ich kühn geschmäht.
Oh!
Kenntest du den Fluch,
der mich durch Schlaf und Wachen,
durch Tod und Leben,
Pein und Lachen,
zu neuem Leiden neu gestählt,
endlos durch das Dasein quält!
Ich sah ihn - ihn -
und... lachte!
Da traf mich sein Blick!
Nun such' ich ihn von Welt zu Welt
ihm wieder zu begegnen.
In höchster Not
wähn' ich sein Auge schon nah,
den Blick schon auf mir ruh'n.
Da kehrt mir das verfluchte Lachen wieder;
ein Sünder sinkt mir in die Arme!
Da lach' ich - lache -
kann nicht weinen,
nur schreien, wüten,

nes' hlavu pyšně tém;
tak vzlétala smavě ta kadeř -
tak vila se v šíj tato páž -
tak lísala tvář se měkce!
A všaké trýzně žár mu nesa,
vši věčnou spásu
mu slíbal nach těch úst!

Pozvolna se zvedá.

Ha! Tento polibek!

Odsrtčí Kundry prudce od sebe.

Ty zhoubkyně! Pryč z cesty mé!
Navždy! Navždy - mne nech!

v nejvyšší vášni

Ukrutníče!
Když tak tě hroutí,
co bratry rmoutí,
pak pociť bolest i moji!
Když vodiš k spáse,
proč zlem ti zdá se,
těž se mnou co k spáse tě pojí?
Už věčnost celou - já na tě čekám,
na Spásce, ach! Vždy dál!
Jemuž můj ret kdys lál.
Oh!
Kéž mou kletbu znáš,
já mohu spát či bdíti,
a mřít a žítí,
lkát či smát se,
vždy k strážni nové sil mně dá;
věčně tak tu strádám já!
Jej zříc - Jej - Jej -
já smála se!
Tu stih' mne jeho zrak!
Teď hledám Jej kraj světů všech
bych opět s Ním se sešla.
V čas nekrutší
mním, Jeho zář že jde blíž,
že zrak již ke mně shléd'.
V tom náhle znova pustě smát se začnu;
a hříšník zas mi padne v náruč!
Tu smát se - smáti -
žel, ne lkáti,
jen výskat, bouřit,

Kundry:

toben, rasen,
in stets erneuter Wahnsinns Nacht,
aus der ich büssend kaum erwacht.
Den ich ersehnt in Todesschmachten,
den ich erkannt, den blöd Verachten,
lass mich an seinem Busen weinen,
nur eine Stunde mich dir vereinen,
und, ob mich Gott und Welt verstösst,
in dir entsündigt sein und erlöst!

Parsifal:

Auf Ewigkeit
wärsst du verdammt mit mir
für eine Stunde
Vergessens meiner Sendung
in deines Arms Umfängen!
Auch dir bin ich zum Heil gesandt,
bleibst du dem Sehnen abgewandt.
Die Labung, die dein Leiden endet,
beut nicht der Quell, aus dem es fließt;
das Heil wird nimmer dir gespendet,
eh jener Quell sich dir nicht schliesst.
Ein andres ist's - ein andres, ach!
Nach dem ich jammernd schmachten sah,
die Brüder dort, in grausen Nöten,
den Leib sich quälen und ertöten.
Doch wer erkennt ihn klar und hell,
des einz'gen Heiles wahren Quell?
O, Elend, aller Rettung Flucht!
O, Weltenwahns Umnachten:
in höchsten Heiles heisser Sucht
nach Verdammnis Quell zu schmachten!

Kundry:

in wilder Begeisterung

So war es mein Kuss,
der welthellsichtig dich machte?
Mein volles Liebesumfängen
lässt dich dann Gottheit erlangen.
Die Welt erlöse, ist dies dein Amt;
schuf dich zum Gott die Stunde,
für sie lass mich ewig dann verdammt,
nie heile mir die Wunde!

Parsifal:

Erlösung, Frevlerin, biet' ich auch dir.

Kundry:

Lass mich die Göttlichen lieben,
Erlösung gabst du dann auch mir.

běsnit, řádit,
v se vrátivších mohu šilenství tmách,
jež sotva rozvál pokání vzmach.
Jemuž jsem vstříc, mrouc touhou, plála,
a kdys, jak vím, se hloupě smála,
na jeho prsou nech mne lkáti,
jen malou chvíli se tvou teď státi,
a Bůh i svět mne zatrat' zas:
pojd' sám mne rozhřešit, sám mne spas!

Já na věky
bych proklet byl i ty,
za onu chvíli,
kdy, zůstaviv svůj úkol,
bych ve tvou náruč klesnul!
I k tvé, věř, poslán spáse jsem,
spoutáš - li žádost v nitru svém.
Neb úkoj, jímž tvá trýzeň přejde,
týž nedá zdroj, kde trysk' tvůj žal;
a spása sotva kdy ti vzejde,
když ten by zdroj, živ, prýštil dál.
Ten jinde jest, - ach, jinde, žel!
Po něm já v hoři práhnout zřel,
své bratry tam, a hrůzou zmírat,
a chtěče rdousit, tělo týrat.
Kdo jasně pozná však ten znoj,
jenž pravé spásy skýtne zdroj?
Ó, hrůza, tak se řítit v nic!
Ó, v tmách tak strašně tápat:
tak vykoupení prahnout vstříc
a přímo v zkázy vír se sápat!

v divokém nadšení

Již pocel mých úst,
tak jasnovidným tě činí?
Až v náruč schvátím tě cele
urveš si božství pak směle.
Buď lidstvu spásou, když tvůj to cíl;
vzpláš - li jak bůh v té chvíli,
mne schvat' za ni věčné zkázy kvil,
dál rána žhnouc ať šílí!

Chci k spáse, bezbožná, vést přec i tě.

Vzdej se, ó božský, mé lásce,
a spásy skýtneš tak i mně.

Parsifal:

Lieb' und Erlösung soll dir werden,
zeigest du
zu Amfortas mir den Weg.

Věz, dojdeš spásy své i lásky,
cestu však
za Amfortem teď mi zjev!

Kundry:

in Wut ausbrechend

vypukne v zuřivost

Nie- sollst du ihn finden!
Den Verfallnen, lass ihn verderben,
den Unsel'gen,
Schmachlüsternen,
den ich verlachte - lachte - lachte!
Hah! Ihn traf ja eigne Speer!

Té - nenajdeš nikdy!
Onť je ztracen, jej zanech zkáze,
toho bědného
hanbychtivce,
jemuž já se smála - smála - smála!
Haha! Jej sklál přec vlastní hrot!

Parsifal:

Wer durft' ihn verwunden mit der heil'gen Wehr?

Kdo směl k ráně naň tu svatou vztáhnout
zbraň?

Kundry:

Er - er -
der einst mein Lachen bestraft -
sein Fluch - ha! - mir gibt er Kraft -
gegen dich selbst ruf' ich die Wehr,
gibst du dem Sünder des Mitleids Ehr!
Ha! Wahnsinn!

On - on -
jenž kdys tak ztrestal můj smích -
mě klev - ha! - mně sílu vdých -
ke zhoubě i tvé zbraň tu chci štvát,
vzpráhneš - li hříšníku soucit přát!
Ha! Šílím!

Flehend

Úpěnlivě

Mitleid! Mitleid mit mir!
Nur eine Stunde mein!
Nur eine Stunde dein -
und des Weges
sollst du geleitet sein!

Soucit! Měj soucit, ach!
Buď pouze chvíli mým!
Ať jsem jen chvíli tvou -
a tou cestou
ráda pak vést tě chci!

Parsifal:

Vergeh, unseliges Weib!

Pak zhyň, nešťastnice, v tmách!

Kundry:

rafft sich mit wildem Wutrasen auf und ruft nach dem Hintergrunde zu

rve si ňadra v divoké zuřivosti a volá do pozadí

Hilfe! Hilfe! Herbei!
Haltet den Frechen! Herbei!
Wehrt ihm die Wege!
Wehrt ihm die Pfade!
Und flöhest du von hier, und fändest
alle Wege der Welt,
den Weg, den du suchst,
des Pfade sollst du nicht finden;

Pomoc! Pomoc! Sem k nám!
Zadržte smělce! Sem k nám!
Obstavte cesty!
Zastupte dráhu!
A přec - li ujdeš teď a najdeš
každou z cest světa kraj,
jen té, již si ždáš,
té stezky nenajdeš nikdy!

den Pfad' und Wege,
die dich mir entführen,
so verwünsch' ich sie dir;
Irre! Irre!
Mir so vertraut -
dich weih' ich ihm zum Geleit!

Neb každou cestu,
jež tebe mně loupí,
takto klít teď mne slyš:
Bloudi! Bloudi!
Mně tak jsa blíž -
Snoubím tě s ním v jednu druž!

Klingsor ist auf der Burgmauer herausgetreten und schwenkt eine Lanze gegen Parsifal

Klingsor vystoupil na hradební zdi a mává kopím proti Parsifalovi

Klingsor:

Halt da! Dich bann'ich mit der rechten Wehr!
Den Toren stelle mir seines Meisters Speer!

Stát zde! Toť zbraň tě zkrotit zrovna vhod:
nuž blouda stav mi teď jeho mistra hrot!

Er schleudert auf Parsifal den Speer, welcher über dessen Haupte schweben bleibt.

Mrští po Parsifalovi kopím, které zůstane tkvěti nad jeho hlavou.

Parsifal:

erfasst den Speer mit der Hand und hält ihn über seinem Haupte

chopí se ho rukou a drží je nad svou hlavou

Mit diesem Zeichen bann'ich deinen Zauber;
wie die Wunde er schliesse,
die mit ihm du schlugest,
in Trauer und Trümmer
stürz' er die trügende Pracht!

Znamením tímto lámu tvé vše kouzlo;
jak tu ránu zas zavře,
kterou jím jsi zadal,
tak v troud teď a trosky
tříští ten prohaný lesk!

Er hat den Speer im Zeichen des Kreuzes geschwungen; wie durch ein Erdbeben versinkt das Schloss. Der Garten ist schnell zur Einöde verdorrt; verwelkte Blumen verstreuen sich auf dem Boden. Kundry ist schreiend zusammengesunken. Parsifal hält im Entteilen noch einmal an und wendet sich von der Höhe der Mauertrümmer zu Kundry zurück.

Naznačuje kopím znamení kříže; jako následkem zemětřesení se zámek propadá. Zahrada zpráhne v poušť; dívky leží jako zvadlé květiny na zemi. Kundry se s výkřikem zhroutila. Parsifal se ve spěchu na ni ještě jednou z výše hradebních trosek obrací.

Parsifal:

Du weisst -
wo du mich wiederfinden kannst!

Však víš -
kam za mnou jít, bys našla mne!

Er enteilt. Kundry hat sich ein wenig erhoben und nach ihm geblickt.

Odkvapí. Kundry se mírně zvedá a hledí za ním. Opona se rychle zavře.

Dritter Aufzug

Třetí dějství

Im Gebiete des Grales. Freie, anmutige Frühlingsgegend mit nach dem Hintergrunde zu sanft ansteigender Blumenau. Den Vordergrund nimmt der Saum des Waldes ein, der sich nach rechts zu aufsteigendem Felsengrund ausdehnt. Im Vordergrunde, an der Waldseite, ein Quell; ihm gegenüber, etwas tiefer, eine schlichte Einsiedlerhütte, an einen Felsblock gelehnt. Frühester Morgen. Gurnemanz, zum hohen Greiuse gealtert, als Einsiedler, nur in das Hemd der Gralritter gekleidet, tritt aus der Hütte und lauscht.

V území Grálu. Volná, líbezná jarní krajina s květnatým luhem, jenž směrem do pozadí mírně stoupá. Popředí zaujímá kraj lesa, který se rozkládá napravo. V popředí, na straně lesa pramen, naproti, poněkud hlouběji, prostá poustevna, opírající se o skálu. Nejčasnější ráno. Gurnemanz, zestaravší v pokročilého starce, jako poustevník, nuzně oděn jen v košili grálského rytíře, vystoupí z chaty a naslouchá.

Gurnemanz:

Von dorthier kam das Stöhnen.
So jammervoll klagt kein Wild,
und gewiss gar nicht am heiligsten Morgen heut.

Tam odtud zní ty steny.
Tak žalně nekvílí zvěř,
aspoň ne v ten čas neb svaté ráno je dnes.

Dumpfes Stöhnen von Kundrys Stimme

Přidušené zasténání Kundryina hlasu

Mich dünkt, ich kenne diese Klageruf.

Mně zdá se, jak znal bych již to kvílení!

Er schreitet entschlossen einer Dornenhecke auf der Seite zu; diese ist gänzlich überwachsen; er reißt mit Gewalt das Gestrüpp auseinander, dann hält er plötzlich an.

Pokročí rozhodnut k trnitému křoví po straně, jež úplně přerostlo; silou rozhrne roští, pak náhle zarazí.

Ha! Sie! - wieder da?
Das winterlich rauhe Gedörn
hilet sie verdeckt; wie lang schon?
Auf! Kundry! Auf!
Der Winter floh, und Lenz ist da!

Ha! Ta! - zas je zde?
To od zimy zdrsnělé kří
skrývalo ji: jak dlouho již?
Vstaň! Kundry! Vstaň!
Čas přešel zim, je jaro zas!

Er zieht Kundry, ganz erstarrt und leblos, aus dem Gebüsch hervor und trägt sie auf einen nahen Grashügel.

Vytáhne Kundry, celou ztuhlou a bez života, z křoví, a odnese ji na blízký, trávníkem porostlý pahorek.

Erwache! Erwache dem Lenz!
Kalt und starr!
Diesmal hilet ich sie wohl dür tot;
doch war's ihr Stöhnen, was ich vernahm.

Nu, vstávej a s vesnou se zjař!
Ztuhlá, - jak led!
Nyní, zdá se mi, jest to smrt;
přec její sten však slyšel jsem znít.

Gurnemanz bemuht sich in allem, die Erstarrung von Kundry weichen zu machen. Allmählich

scheint das Leben in ihr zu erwachen. Als sie die Augen endlich öffnet, stösst sie einen Schrei aus. Kundry ist in rauhem Büssergewande, ähnlich wie in ersten Aufzuge; nur ist ihre Gesichtsfarbe bleicher; aus Meine und Haltung ist die Wildheit entschwunden. Sie starrt lange Gurnemanz an. Dann erhebt sie sich, ordnet sich Kleidung und lässt sich sofort wie eine Magd zur Bedienung an.

Gurnemanz jí tře ruce a spánky dýchá na ni a všemožně se snaží probudit ji k životu. Ona konečně procitne. Jest, zcela jako v prvním jednání, v divokém oděvu poselkyně Grálu: jen barva jejího obličej je bledší, z tváře a držení těla zmizela divokost. Dlouho upřeně zírání na Gurnemanze. Pak povstane, urovná si oděv a vlasy a jde ihned jako služka za poklidem.

Du telles Weib!
Hast du kein Wort für mich?
Ist dies der Dank,
dass dem Todesschlaf
noch einmal ich dich entweckt?

Jak divný's tvor!
Což nemáš pro mne slov?
Je to tvůj dík,
že jsem z mrákot smrti
dal procitnou tobě zas?

Kundry:

neigt langsam das Haupt; dann bringt sie, rauh und abgebrochen, hervor

skloní zvolna hlavu; pak vyhrkne drsně a lámaně

Dienen . . . dienen!

Sloužit... sloužit!

Gurnemanz:

den Kopf schüttelnd

potřásá hlavou

Das wird dich wenig mühn!
Auf Botschaft sendet sich's nicht mehr;
Kräuter und Wurzeln
findet ein jeder sich selbst.
Wir lernten's im Walde vom Tier.

Tím neudřeš se, věř!
Zde poslů nesýlá se víc;
bylin a zelin
nasbírání každý si sám,
jak učí nás v lese i zvěř.

Kundry hat sich währenddem umgesehen, gewahrt die Hütte und geht hinein. Gurnemanz blickt ihr verwundert nach.

Kundry se zatím rozhlédla, zpozoruje chýš a vejde do ní.

Wie anders schreitet sie als sonst!
Wirkte dies der heilige Tag?
Oh! Tag der Gnade ohnegleichen!
Gewiss zu ihrem Heile
durft' ich der Armen heut
den Todesschlaf verscheuchen.

Jak jinak kráčí nežli dřív!
Způsobil to ten svatý den?
Oh! Den to neskonale lásky!
Tak jest, pro její spásu
přáno mně vzkřísit ji
dnes ze smrtelných mrákot.

Kundry kommt wieder aus der Hütte; sie trägt einen Wasserkrug und geht damit zur Quelle. Sie gewahrt hier, nach dem Walde blickend, in der Ferne einen Kommenden und wendet sich zu Gurnemanz, um ihn darauf hinzudeuten. Gurnemanz blickt in den Wald. Während des folgenden Auftretens des Parsifal entfernt sich Kundry mit dem gefüllten Krüge in die Hütte, wo sie sich zu schaffen macht.

Kundry vyjde opět z chýše; nese džbán na vodu a jde s ním k prameni. Zatímco čeká, až se naplní, dívá se do lesa a zpozoruje tam v dálce příchozího; obrátí se ke Gurnemanzovi, upozorňujíc jej naň. Gurnemanz hledí do lesa. Během Parsifalova příchodu se Kundry vzdaluje s naplněným džbánem do chýše, v níž se zaměstnává.

Wer nahet dort dem heil'gen Quell
in düstrem Waffenschmucke?
Das ist der Brüder keiner!

Kdo jde to sem v klid svatých vod
tak chmurně vyzbrojený?
To není z bratří žádný!

Parsifal tritt aus dem Walde auf; er ist ganz in schwarzer Waffenrüstung; mit geschlossenem Helme und gesenktem Speer schreitet er, gebeugten Hauptes, träumerisch zögernd, langsam daher und setzt sich auf dem kleinen Rasenhügel am Quell nieder. Gurnemanz, nachdem er Parsifal staunend lange betrachtet hat, tritt nun näher zu ihm.

Parsifal vystoupí z lesa; je celý v černém brnění; se spuštěným hledím a skloněným kopím kráčí zvolna, hlavu maje sklopenou, se snivou váhavostí a sedá si na malý travnatý pahrbek u pramene. Gurnemanz, poté co jej dlouho udiveně pozoroval, přistoupí pak poněkud blíže.

Heil dir, mein Gast!
Bist du verirrt, und soll ich dich weisen?

Zdráv buď, co host!
Ty zbloudil's as, mám ti býti snad vůdcem?

Parsifal schüttelt sanft das Haupt.

Parsifal zavrtí jemně hlavou.

Entbietetest du mir keinen Gruss?

Ni slova pozdravu z tvých úst?

Parsifal neigt das Haupt.

Parsifal skloní hlavu.

Hei? - Was?
Wenn dein Gelübde
dich bindet, mir zu schweigen,
so mahnt das meine mich,
dass ich dir sage, was sich ziemt.
Hier bist du an geweihtem Ort;
da zieht man nicht mit Waffen her,
geschlossenen Helmes, Schild und Speer;
und heute gar! Weissst du denn nicht,
welch heil'ger Tag heut ist?

Haj! - Což?
Když slib tě váže
ni slůvka nedat v odvet,
pak káže slib mě můj,
bych řek' ti rovnou, ký zde mrav.
Ty na svatém zde místě dlíš;
a zbrojně nechodí se sem,
ve tváři hledí, štít a kopí.
A dnes už zvlášť! Snad přece víš,
jak svatý den je dnes?

Parsifal schüttelt mit dem Kopfe.

Parsifal zavrtí hlavou.

Ja! Woher kommst du denn?
Bei welchen Heiden weiltest du,
zu wissen nich, dass heute
der allerheiliste Karfreitag ist?

Aj! A zkad jdeš to sem?
U jakých pohanů's to dlel,
ten neznat den, že dnes přece
nejsvětější to Velký pátek jest?

Parsifal senkt das Haupt noch tiefer.

Parsifal sklopí hlavu ještě hlouběji.

Schnell ab die Waffen!

Hned zbraň mi odlož!

Kränke nicht den Herrn, der heute,
bar jeder Wehr, sein heilig' Blut
der sündigen Welt zur Sühne bot!

Nermuť Pána víc, jenž dneska
bezbranně tak svou svatou krev
za hříšný ten svět v oběť smírnou dal!

Parsifal erhebt sich nach einem abermaligen Schweigen, stösst den Speer vor sich in den Boden, legt Schild und Schwert davor nieder, öffnet den Helm, nimmt ihm vom Haupte, und legt ihn zu den anderen Waffen, worauf er dann zu stummem Gebete vor dem Speer niederkniet. Gurnemanz betrachtet Parsifal mit Staunen und Rührung. Er winkt Kundry herbei, welche soeben wieder aus der Hütte getreten ist. Parsifal erhebt jetzt seinen Blick andachtsvoll zu der Lanzenspitze auf.

Parsifal povstane po opětovném mlčení, zarazí kopí před sebou do země, složí před ním štít a meč, otevře hledí, sejme přilbu s hlavy a položí ji k ostatním zbraním, načež pak poklekne před kopím v němé motlitbě. Gurnemanz jej pozoruje s úžasem a pohnutím. Pokynem přivolá Kundry, která právě vystoupila z chýše. Parsifal pozvedne nyní ve vroucí motlitbě svůj zrak zbožně ke hrotu kopí.

Erkennst du ihn?
Der ist's, der einst den Schwan erlegt.

Hle, znáš - li jej?
Tent' jest, co kdys tu labuť sklál.

Kundry bestätigt mit einem leisen Kopfnicken.

Kundry přitaká tichým pokynem hlavy.

Gewiss, s' ist er,
der Tor, den ich zürnend von uns wies.

Tak jest, to' on,
ten bloud, co jsem v zlosti vyhnal jej.

Kundry blickt starr, doch ruhig auf Parsifal.

Kundry hledí strnule, ale klidně na Parsifala.

Ha! Welche Pfade fand er?
Der Speer - ich kenne ihn.

Ha! Jakou bral se cestou?
To kopí - oh, znám je již!

In grosser Ergriffenheit

Ve velkém pohnutí

Oh heiligster Tag,
an dem ich heut erwachen sollt'!

Ó, přesvatý den,
kterýžto dnes jsem vzbázet zřel!

Kundry hat ihr Gesicht abgewendet. Parsifal erhebt sich langsam vom Gebete, blickt ruhig um sich, erkennt Gurnemanz und reicht diesem sanft die Hand zum Gruss.

Kundry odvrátila tvář. Parsifal povstane zvolna od motlitby, klidně se rozhlíží, pozná Gurnemanze a podá mu mírně ruku na pozdrav.

Parsifal:

Heil mir, dass ich dich wiederfinde!

Bohudík, že jsem tě zas tu našel!

Gurnemanz:

So kennst auch du mir noch?
Erkennst mich wieder,
den Gram und Not so tief gebeugt?
Wie kamst du heut? Woher?

I ty mne ještě znáš?
Ty's přece mě poznal,
ač trud a žal mi sžehly šjí?
Jak's přišel dnes? A zkad?

Parsifal:

Der Irrnis und der Leiden Pfade kam ich;
soll ich mich denen jetzt entwunden wöhnen,
da dieses Waldes Rauschen
wieder ich vernehme,
dich guten Greisen neu begrüsse?
Oder - irr' ich wieder?
Verändert dünkt mich alles.

Vždy bloudě já jsem strasti cestou přišel;
smím za to míti, psot že mám se zbýti,
když toho hvozdu píseň
šeptat zas tu slyším,
tě dobra starce, smím zas vítat?
Či jsem zbloudil opět?
Tak změnilo se všecko.

Gurnemanz:

So sag', zu wem den Weg du suchtest?

Tak zjev, kdo jest, jež toužíš najít?

Parsifal:

Zu ihm, des tiefe Klagen
ich törig staunend einst vernahm,
dem nun ich Heil zu bringen
mich auserlesen wöhnen darf.
Doch - ach! -
den Weg des Heiles nie zu finden,
in pfadlosen Irren
trieb ein wilder Fluch mich umher;
zahllose Nöte,
Kämpfe und Streite
zwangen mich ab vom Pfade,
wähnt' ich ihn recht schon erkannt.
Da musste mich Verzweiflung fassen,
das Heiltum heil mir zu bergen,
um das zu hüten, das zu wahren
ich Wunden jeder Wehr mir gewann;
denn nicht ihn selber
durft' ich fürhen im Streite;
unentweih't
für ich ihn mir zur Seite,
den ich nun heim geleite,
der dort dir schimmert heil und hehr;
des Grales heil'gen Speer.

Toť on, jež z hloubi lkáti
jsem hloupě žasna zaslech' kdys,
a jemuž spásu skýtnout
se vyvoleným cítit smím.
Však - ach! -
bych cestu spásy nikdy nestih',
vždy v bezcestí bludišť
má mne kletba zahнала zpět;
bezpočtu útrap,
bojů a sporů
tisklo mne zpátky z cesty,
měl - li jsem, pravou že jest.
Mne muselo se zoufalství zmocnit,
bych svátost od pohrom chránil,
bych zbroj tu střež, bych ji hájil,
jsem rány zbraně vši musel snést.
K ní samé já přec
nesměl táhnout v boji;
netknuté
nesu po svém je boku,
bych provodil je domů,
jež vstříc ti jasně plane zde;
kopí Grálu přesvaté.

Gurnemanz:

in höchstes Entzücken ausbrechend

O Gnade! Höchstes Heil!
O Wunder! Heilig hehrstes Wunder!
O Herr! War es ein Fluch,
der dich von rechten Pfad vertrieb,
so glaub', er ist gewichen.
Hier bist du; dies des Grals Gebiet,
dein harret seiner Ritterschaft.
Ach, sie bedarf des Heiles,
des Heiles, das du bringst!
Seit dem Tage, den du hier gewelt,

propukajíc v nejvyšší nadšení

Ó, milost nejvyšší!
Ó, zázrak! Zázraků všech zázrak!
Ó, pane! Byl - li v tom čár,
jenž tebe sváděl z pravých cest,
pak věř, to kouzlo přešlo.
Sem došel's; toť zde Grálu kraj,
jsi toužně čekán od bratří.
Ach, třeba tak jim spásy,
té spásy, s kterou jdeš!
Od té doby, kdy's tu s námi dlel,

die Trauer, so da kund dir ward,
das Bangen - wuchs zur höchsten Not.
Amfortas, gegen seiner Wunde,
seiner Seele Qual sich wehrend,
begehrt' in wütendem Trotze nur den Tod.
Kein Flehn, kein Elend seiner Ritter
bewog ihn mehr, des heil'gen Amts zu walten.
Im Schrein verschlossen bleibt seit lang' der Gral;
so hofft sein sündenreu'ger Hüter,
da er nicht sterben kann,
wann je er ihn erschaut,
sein Ende zu erzwingen
und mit dem Leben seine Qual zu enden.
Die heil'ge Speisung bleibt uns nun versagt,
gemeine Atzung muss uns nähren;
darob versiegte uns'rer Helden Kraft.
Nie kommt uns Botschaft mehr,
noch Ruf zu heil'gen Kämpfen aus der Ferne;
bleich und elend wankt umher
die mut- und fürherlose Ritterschaft.
In dieser Waldeck' barg ich selber mich,
des Todes still gewärtig,
dem schon mein alter Waffenherr verfiel.
Denn Titurel, mein heil'ger Held,
den nun des Grales Anblick nicht mehr labte,
er starb - ein Mensch wie alle!

Parsifal:

vor grossen Schmerz sich aufbäumend

Und ich, ich bin's,
der all dies Elend schuf!
Ha! Wlecher Sünden,
welches Frevels Schuld
muss dieses Torenhaupt
seit Ewigkeit belasten,
da keine Busse, keine Sühne
der Blindheit mich entwindet,
zur Rettung selbst ich auserkoren,
in Irnis wild verloren
der Rettung letzter Pfad mir schwindet!

Parsifal droht ohnmächtig umzusinken. Gurnemanz hält ihn aufrecht und senkt ihn zum Sitze auf den Rasenhügel nieder. Kundry holt hastig ein Becken mit Wasser, Parsifal damit zu besprengen.

Zdá se, že omdlí a padne. Gurnemanz jej zadrží a spustí jej na travnatý pahrbek, aby seděl. Kundry přinesla nádobu s vodou, aby Parsifala pokropila.

to hoře, které shléd' jsi zde,
ta bída - vzrostly v krajní mez.
Amfortas, proti hlodu rány,
svého nitra muk se bráně,
si žádá v zuřivém vzdoru jen smrt.
Ni žal, ni prosby jeho bratří
jej nehnou víc, by svatý úřad konal.
A v skříň je zavřen již tak dlouho Grál;
tak doufá kající se strážce,
an zemřít nelze mu,
když Grálu patří v tvář,
že vynutí svůj konec
a s žitím v ráz i svoji trýzeň skončí.
Hod rajských hostin nám tak teď je vzat,
my prostou stravou jen jsme živi;
však tím už zpráhla síla reků všech.
Zde nezřít poslů víc,
ni výzva k svatým bojům nejde z dálky;
bled a bídný tápe kol
jak v mlhách voj bezhlavý a sklíčený.
V tom koutku lesním skrýt se hledím sám,
a na smrt tiše čekám,
jíž už můj starý vojvoda byl sklán.
Neb Titurel, ten světla rek,
když jaseš Grálu nedáno mu okřát,
on zhas' - jen tvor jak všichni!

vzpíná se velikou bolestí

A já - jáť jsem,
jenž vši tu bídu zřít!
Ha! Ký to hřích je,
kých to vin je trest
jenž leb tu bláhovou
as od věčnosti tíží,
že přes vše kání, přes vši lítost
zrak slepotou se kalí,
já záchranou mám všem se státi,
však v poušť se stezky tratí
teď zmizla poslední tam v dáli!

Gurnemanz:

Kundry sanft abweisend

Nicht so!
Die heil'ge Quelle selbst
erquicke unsres Pilgers Bad.
Mir ahnt, ein hohes Werk
hab' er noch heut zu wirken,
zu walten eines heil'gen Amtes;
so sei er fleckenrein,
und langer Irrfahrt Staub
soll nun von ihm gewaschen sein.

Jemně Kundry odmítaje

Tak ne!
Tam zázračný je zdroj,
jím osvěží se poutník náš.
Kdož ví, snad velké dílo
ještě dnes naň čeká,
by ve svatý se vázal úřad;
tak má teď čist se skvít,
a pouti bludné prach
ať všecek teď je z něho smyt.

Parsifal wird von den beiden sanft zum Rande des Quelles gewendet. Unter dem Folgenden löst ihm Kundry die Beinschienen, Gurnemanz aber nimmt ihm den Brustharnisch ab.

Oba obrátí jemně Parsifala k okraji pramene. Zatímco Kundry uvolňuje mu nánožní pláty, Gurnemanz mu snímá pancíř.

Parsifal:

Werd' heut zu Amfortas ich noch geleitet?

Lze mě k Amfortovi dnes ještě vésti?

Gurnemanz:

Gewisslich; unsrer harrt die hehre Burg;
die Totenfeier meines lieben Herrn,
sie ruft mich selbst dahin.
Den Gral noch einmal uns du zu enthüllen,
des lang versäumten Amtes
noch einmal heut zu walten -
zur Heiligung des hehren Vaters,
der seines Sohnes Schuld erlag,
die der nun, also büssen will -
gelobt' Amfortas uns.

Aj, ovšem; čekát' vznešený už hrad;
dnes pohřben slavně býti má můj pán,
tak jest mi těž tam jít.
Že z Grálu roušku ještě jednou sejme,
by míjený svůj úřad
dnes ještě jednou konal -
a posvěcení přál tak otci,
jenž syna hříchem sklán byl v hrob,
zač on by tak teď kál se rád -
dal slib Amfortas nám.

Kundry badet Parsifal mit demutsvollem Eifer die Fusse. Parsifal blickt mit stiller Verwunderung auf sie.

Kundry koupe Parsifalovi s pokornou horlivostí nohy. Parsifal na ni hledí s tichým údivem.

Parsifal:

zu Kundry

ke Kundry

Du wuschest mir die Füße,
nun netze mir das Haupt der Freund.

Tys obmyla mně nohy,
teď přítel můj mi téměř skrop.

Gurnemanz schöpft mit der Hand aus dem Quell und besprengt Parsifals Haupt.

Gurnemanz nabírá rukou z pramene a kropí Parsifalovi hlavu.

Gurnemanz:

Gesegnet sei, du Reiner, durch das Reine!
So weiche jeder Schuld
Bekümmernis von dir!

Buď požehnan, ty čistý, tím, co čisto!
Tak nad vši provinou
již zármutku buď prost!

Während Gurnemanz feierlich das Wasser sprengt, zieht Kundry ein goldenes Fläschchen aus ihren Busen und giesst seinen Inhalt auf Parsifals Füsse aus; jetzt trocknet sie diese mit ihren schnell aufgelösten Haaren.

Zatímco Gurnemanz slavnostně kropí vodu, vyňala Kundry zlatou lahvičku ze záňadří a ulila z jejího obsahu na Parsifalovy nohy; nyní je osušuje svým narychlo rozpuštěným vlasem.

Parsifal:

nimmt Kundry sanft das Fläschchen ab und reicht es Gurnemanz

bere Kundry jemně lahvičku a podává ji Gurnemanzovi

Du salbtest mir die Füsse,
das Haupt nun salbe Titurels Genoss,
dass heut noch als König er mich grüsse!

Ty mastmi třeš mi nohy,
teď hlavu potři Titurelův druh,
by ještě dnes co krále směl mne zdravit!

Gurnemanz schüttelt mit dem Folgenden das Fläschchen vollends auf Parsifals Haupt aus, reibt dieses sanft und faltet dann die Hände darüber.

Gurnemanz vylije zbytek z lahvičky Parsifalovi na hlavu, jemně ji tře a sepne pak nad ním ruce.

Gurnemanz:

So ward es uns verhiessen;
so segne ich dein haupt,
als König dich zu grüssen.
Du - Reiner! -
Mitleidsvoll Duldender,
heiltatvoll Wissender!
Wie des Erlösten Leiden zu gelitten,
die letzte Last entnimm nun seinem Haupt!

Tak byl jsi nám zde slíben;
tak žehnám hlavě tvé,
co krále bych tě vítal.
Ty - čistý! -
soucitem trpěvší,
v čin spásy prohledší!
Jak Spasného muka ty jsi snášel,
i slední tíž teď sejmi z hlavy tvé.

Parsifal schöpft unvermerkt Wasser aus dem Quell.

Parsifal nabere nepozorovaně vody z pramene.

Parsifal:

Mein erstes Amt verricht' ich so;

V svůj úřad já se vážu tím;

er neigt sich zu der vor ihm noch knienden Kundry und netzt ihr das Haupt.

skloní se ke Kundry, která před ním ještě klečí a skropí jí hlavu

Die Taufe nimm
und glaub' an den Erlöser!

dar křestu měj
a věř ve spásy dárce!

Kundry senkt das Haupt tief zur Erde; sie scheint heftig zu weinen. Parsifal wendet sich um und blickt mit sanfter Entzückung auf Wald und Wiese, welche jetzt im Vormittagslichte leuchten.

Kundry skloní hlavu hluboko k zemi; zdá se, že usedavě pláče. Parsifal se obrátí a s mírnou rozkoší se rozhlíží lesem a nivou, které se zalévají dopoledním jasem.

Wie dünkt mich doch die Aue heut so schön!
Wohl traf ich Wunderblumen an,
die bis zum Haupte süchtig mich umrankten;
doch sah ich nie so mild und zart
die Halme, Blüten und Blumen,
noch duftet' all so kindisch hold
und sprach so lieblich traut zu mir.

Jak niva dnes mi krásnou tak se zdá!
Sic květy zázračné jsem zhléd',
jež až k mé hlavě chtivě výš se pjaly;
však zřím až dnes tak něžně zvat
ta stébla, květy, kvítka,
a vůně dětsky mile slát
a zřít tak s důvěrou mi vstříc.

Gurnemanz:

Das ist... Karfreitagszauber, Herr!

Toť kouzlo Velkého pátku, pane!

Parsifal:

O wehe des höchsten Schmerzentsags!
Da sollte, wahn' ich, was da blüht,
was atmet, lebt und wieder lebt,
nur trauern, ach! und weinen!

Ó, běda, den nad všechny bolestný!
Tu má přec, myslím, co chce kvést,
co dýchat, žít a obživnout,
jen truchlit, ach! a lkáti!

Gurnemanz:

Du siehst, das ist nicht so.
Des Sünders Reuetränen sind es,
die heut mit heil'gem Tau
beträufet Flur und Au';
der liess sie so gedeihen.
Nun freut sich alle Kreatur
auf des Erlösers holder Spur,
will ihr Gebet ihm weihen.
Ihn selbst am Kreuze kann sie nicht erschauen;
da blickt sie zum erlösten Menschen auf;
der fühlt sich frei von Sündenlast und Grauen,
durch Gottes Liebesopfer rein und heil.
Das merkt nun Halm und Blume auf den Auen,
dass heut des Menschen Fuss sie nicht zertritt,
doch wohl, wie Gott mit himmlischer Geduld
sich sein erbarmt' und für ihn litt,
der Mensch auch heut in frommer Huld
sie schon mit sanftem Schritt.
Das dankt dann alle Kreatur,
was all da blüht und bald erstirbt
da die entsündigte Nature
heut ihren Unschuldstag erwirbt.

Zde viz, to není tak.
To hříšných lítostné jsou slzy,
jichž svatou rosou dnes
byl skrápěn luh i les;
jí zkvetla kol ta sláva.
Teď raduje se všaký tvor,
za stopou Krista kráčí zor,
motlitbou hold mu vzdává.
Když Jej pnět z kříže nelze tvorstvu zříti;
tož k spasenému vzhlíží člověku;
ten ví, že prost je tíhy vin a hrůzy,
že božskou obětí je čist a zdrav.
To postih' květ a stéblo niv to cítí,
že šlápnout vážne krok, by nes' v ně zmar,
a spíš, jak Bůh, jenž shovívav zře naň
měl soustrast s ním a trpěl zaň,
i člověk dnes by zbožně jat
v něj šlépěj měkce klad.
Je dík vám všeho tvorstva sbor,
vše, co zříš kvést, byť smrti plen,
neb zbaven hříchu každý tvor
dnes slaví nevinnosti den.

Kundry hat langsam wieder das Haupt erhoben und blickt feuchten Auges, ernst und ruhig bittend, zu Parsifal.

Kundry pozvedla opět zvolna hlavua vzhlíží k Parsifalovi s vlhkým okem, vážně a s klidnou prosbou.

Parsifal:

Ich sah sie welken, die inst mir lachten;
ob heut sie nach Erlösung schmachten?
Auch deine Träne ward zum Segenstaue;
du weinst! Sieh! Es lacht die Aue.

Je zřel jsem vadnout, jež kdys se smály;
zdaž dnes též po své spáse zpráhly?
I tvých slz proud je rosou požehnáním;
ty pláčeš! Viz, vše smát se v pláni.

Er küsst sie sanft auf die Stirne. Glockengeläute aus weiter Ferne.

Políbí ji jemně na čelo. Vzdálený zvuk zvonů, jehož poznenáhlu přibývá.

Gurnemanz:

Mittag.
Die Stund' ist da.
Gestatte, Herr, das dein Knecht dich geleite!

Půldne.
Náš čas je zde.
Mně, pane, přej, by tvůj rab směl tě vést!

Gurnemanz hat seinen Gralsrittermantel herbeigeholt; er und Kundry bekleiden Parsifal damit. Parsifal ergreift feierlich den Speer und folgt mit Kundry dem langsam geleitenden Gurnemanz. Die Gegend verwandelt sich sehr allmählich, änlicherweise wie im ersten Aufzuge, nur von rechts nach links. Nachdem die drei eine Zeitlang sichtbar geblieben, verschwinden sie gänzlich, als der Wald sich immer mehr verliert und dagegen Felsengewölbe näher rücken. In gewölbten Gängen stets anwachsend vernehmbares Geläute. Es öffnen sich die Felsenwände, und die grösse Gralshalle, wie im ersten Aufzuge, nur ohne die Speisetafeln, stelet sich wieder dar. Düstere Beleuchtung. Von der ersten Seite ziehen die Titurels Leiche im Sarge tragenden Ritter herein, von der anderen Seite die Amfortas im Siechbette geleitenden, vor diesem der verhülte Schrein mit dem Grale.

Gurnemanz přinesl kabátec a plášť grálského rytíře a s Kundry obleče do nich Parsifala. Krajina se mění velmi zvolna podobným způsobem jako v prvním jednání, jenže zprava nalevo. Parsifal uchopí slavnostně kopí a kráčí zvolna s Kundry za vedoucím je Gurnemanzem. Když les úplně zmizel a otevřely se skalní brány, v nichž všichni tři zrakům zmizeli, je vidět za stále mohutného zvonění v klenutých chodbách průvody rytířů ve smutečních oděvech. Konečně objeví se celý veliký sál, jako v prvním dějství, jenže beze stolů. Zasmušilé osvětlení. Dveře se opět otevrou. Z jedné strany vcházejí rytíři, provázející Titurelovu mrtvolu v rakvi. Z druhé strany přinášejí Amforta na nosítkách a před ním zahalenou schránu s Grálem. Uprostřed je postaven katafalk, za ním trůn s baldachýnem, na který opět uloží Amforta.

Erster Zug der Ritter:

mit dem Gral und Amfortas

První průvod:

s Grálem a Amfortem

Geleiten wir im bergenden Schrein
den Gral zum heiligen Amte,
wen berget ihr in düst'ren Schrein
und führt ihr trauernd daher?

Co v schráně té my vnášíme Grál,
by dál se svatý zde obřad,
kdo vámi v schráně pochmurné
je vnášen truchle tak sem?

Zweiter Zug der Ritter:

mit dem Titurel Sarg

Druhý průvod:

s rakví Titurelovou

Es birgt den Helden der Trauerschrein,
er birgt die heilige Kraft,
der Gott einst selbst zur Pflege sich gab;
Titurel fürhen wir hier.

I Zug:

Wer hat ihn gefällt, der, in Gottes Hut,
Gott selbst einst beschirmte?

II Zug:

Ihn fällt des Alters siegende Last,
da den Gral er nicht mehr erschaute.

I Zug:

Wer wehrt ihm des Grales Huld zu erschauen?

II Zug:

Den dort ihr geleitest, der sündige Hüter.

I Zug:

Wir geleiten ihn heut, weil heut noch einmal -
zum letzten Male -
will des Amtes er walten.
Ach, zum letzten Mal!

V tu schranu rek složil kosti své,
v ní dříme zázračná moc,
jíž Bůh kdys sám v ochranu dal;
Titurel v schráně té spí.

I. průvod:

Kým sklán byl ten rek, jemuž, chráně jej,
Bůh sám dal se hájit?

II. průvod

Jej sklátila stáří vítězná tíž,
když mu Grál víc nepřáno shlédnout.

I. průvod

Kdo brání, by v Grálu vděk pohled stápel,

II. průvod

S ním váš přišel průvod, tam hříšný ten
strážce.

I. průvod:

Proto s ním jdeme dnes, že ještě jednou -
a naposledy -
úřad svatý chce konat.
Ach, dnes naposled!

*Amfortas ist jetzt auf das Ruhebett hinter dem Gralstische niedergelassen, der Sarg davor
niedergesetzt worden; die Ritter wenden sich an ihn.*

*Amfortas je nyní položen na odpočívadlo, rakev postavena na katafalk a rytíři se obracejí na
Amforta.*

II Zug:

Wehe! Wehe! Der Hüter des Grales!
Ach, zum letzten Mal,
sie deines Amtes gemahnt!
Zum letzten Mal! Zum letzten Mal!

II. průvod:

Běda! Běda! Ty, jenž střežíš Grál!
Ach, dnes naposled,
pamětliv úřadu buď!
Dnes naposled! Dnes naposled!

Amfortas:

Ja, wehe, wehe! Weh' über mich!
So ruf' ich willig mit euch,
williger nähm' ich von euch den Tod,
der Sünde mildeste Sühne!

Ach, běda, běda! Běda mně!
Tak volám s vámi a rád,
radši od vás přijal bych však smrt,
jíž hřích bych nejsnáze smířil!

*Der Sarg wird geöffnet - Beim Anblick der Leiche Titurels bricht alles in einen jähen Wehruf aus.
Amfortas richtet sich hoch von seinem Lager und wendet sich zur Leiche.*

*Zatím byla otevřena rakev. - Když se objeví mrtvola Titurelova, vypukne všechno v náhlý nářek.
Amfortas se vztyčuje vysoko ze svého lože a obrací se k mrtvole.*

Mein Vater!
Hochgesegneter der Helden!
Du Reinsten, dem einst die Engel sich neigten;
der einzig ich sterben sollt',
dir - gab ich den Tod!
O! Der du jetzt in göttlichen Glanz
den Erlöser selbst erschaut,
erlehe von ihm, dass sein heiliges Blut,
wenn noch einmal heut sein Segen
die Brüder soll erquickern,
wie ihnen neues Leben
mir endlich spende - den Tod!
Tod! Sterben!
Einz'ge Gnade!
Die schreckliche Wunde, das Gift, ersterbe,
das es zernagt, erstarre das Herz!
Mein Vater! Dich - ruf' ich,
rufe du ihm es zu;
Erlöser, gib meinem Sohne Ruh!

Ritter:

sich näher an Amfortas herandrängend

Enthüllet den Gral!
Walte des Amtes!
Dich mahnet dein Vater;
du muss! Du muss!

Amfortas springt in wütender Verzweiflung auf und stürzt sich unter die zurückweichenden Ritter.

Amfortas vyskočí v zuřivém zoufalství a vrhá se mezi rytíře, kteří před ním ustupují.

Amfortas:

Nein! Nicht mehr! Ha!
Schon fül' ich den Tod mich umnachten
und noch einmal sollt' ich ins Leben zurück?
Wahnsinnige!
Wer will mich zwingen zu leben?
Könnt ihr doch Tod mir nur geben!

Er reicht sich das Gewand auf

Hier bin ich - die offne Wunde hier!
Das mich vergiftet, hier fließt mein Blut.
Heraus die Waffe! Taucht eure Schwerter,
tief - tief, bis ans Heft!
Auf! Ihr Helden!

Můj otče!
Nad vše žehnaný reku páně!
Ty nejčistší, před nímž kdys anděl se skláněl;
ač sám bych tak zemřel rád,
tě - sklátil jsem v hrob!
Oh, ty jenž teď zříš božskou již zář
patře spásy dárci v tvář,
tam pros za mne Jej, by ta přesvatá krev,
která sledně má dnes žehnat
mým bratřím, být jim vzpruhou,
jak jim zde dá zas život
teď přec již skýtla mně - smrt!
Smrt! Zemřít!
Jen tu milost!
Ta strašlivá rána, ten jed ať zajde,
a srdce hold ať odumře s ním!
Můj otče! Tě vzývám, -
vzývej ty za mne Jej:
ó, Bože, mír mému synu dej!

Rytíři:

hmou se blíže k Amfortovi, jeden přes druhého

Již odhalte Grál!
Svůj konej úřad!
Tak káže ti otec;
Musíš! Je čas!

Amfortas vyskočí v zuřivém zoufalství a vrhá se mezi rytíře, kteří před ním ustupují.

Amfortas vyskočí v zuřivém zoufalství a vrhá se mezi rytíře, kteří před ním ustupují.

Ne! Nelze! Ha!
Již zřím smrti stín kol se klásti,
a teď zas mám k životu vrátit se zpět?
Ha, šílení!
Kdo mně to káže tu žítí?
Mně přec jen smrt možno dáti!

Roztrhne si oděv

Zde stojím - zde zeje rána vstříc!
Zde jedem černou téct vizte krev.
Nuž taste zbraně! Meč váš se ztápěj
hloub - hloub, po sám jílec!
Sem! Vy reci!

Tötet den Sünder mit seiner Qual,
von selbst dann leuchtet euch wohl der Gral!

Skolte již hříšníka, ježž kruší žal,
a sám pak zaplane vám již Grál!

Alles ist scheu vor Amfortas gewichen. Parsifal ist, von Gurnemanz und Kundry begleitet, unvermerkt unter den Rittern erschienen, tritt hervor und streckt den Speer aus, mit dessen Spitze er Amfortas' Seite berührt.

Všichni před ním plaše ucouvli. Amfortas stojí ve strašlivé extázi osamělý. - Parsifal, provázen Gurnemanzem a Kundry, objevil se nepozorovaně mezi rytíři; nyní vystoupí a vzpřáhne kopí, jehož hrotem se dotkne Amfortova boku.

Parsifal:

Nur eine Waffe taugt -
die Wunde schliess
der Speer nur, der sie schlug.

Jen jedna zbraň tu vhod -
dáť ráně lék
jen kopí, davši ji.

Amfortas' Miene leuchtet in heiliger Entzückung auf; er schient vor grösser Ergriffenheit zu schwanken; Gurnemanz stützt ihn.

Amfortova tvář se rozzáří svatým vytržením; velikým pohnutím zavravorá, Gurnemanz jej podpírá.

Sei heil, entsündigt und gesühnt!
Denn ich verwalte nun dein Amt.
Gesegnet sei dein Leiden,
das Middleids höchste Kraft,
und reinsten Wissens Macht
dem zagen Toren gab!

Bud' zdrav a smířen, viny prost!
Neb já teď převzal úřad tvůj.
Bůh žehnej tvoji trýzeň,
jíž soucit - síly zdroj,
dar vědění, v němž moc
chabému bloudu dán!

Parsifal schreitet nach der Mitte, den Speer hoch vor sich erhebend.

Parsifal kráčí do středu, s kopím vysoko pozvednutým.

Den heil'gen Speer -
ich bring' ihn euch zurück!

Svatou tu zbraň -
vám přináším ji zpět!

Alles blickt in höchster Entzückung auf den emporgehaltenen Speer, zu dessen Spitze auschauend Parsifal in Begesiterung fortfährt.

Všechno hledí v nejvyšším vytržení k pozvednutému kopí, k jehož hrotu vzhlížející Parsifal v nadšení pokračuje.

O! Welchen Wunders höchstes Glück!
Der deine Wunde durfte schliessen,
ihm seh' ich heil'ges Blut entfliessen
in Sehnsucht nach dem verwandten Quelle,
der dort fließt in des Grales Welle.
Nicht soll der mehr verschlossen sein;
enthüllet den Gral, öffnet den Schrein!

Ó! Ký jsem rajský zázrak shléd'!
Jež tvoji ránu smělo scelit,
je vidím svatou krev tam cedit
jak v touze po onom blízkém zdroji,
jež proudí tam ve Grálu znoji.
Ten nebud' víc už zavřen klín;
jíž odhalte Grál, otevřte skříň!

Parsifal besteigt die Stufen des Wehtisches, entnimmt dem von den Knaben geöffneten Schrein den Gral und versenkt sich, unter stummem Gebet, kniend in seinen Anblick. Allmähliche sanfte Erleuchtung des Grales. Zunehmende Dämmerung in der Tiefe, bei wachsendem Lichtscrein aus der Höhe.

Panoši otevřou schránu: Parsifal z ní vyjme Grál a pohrouží se za tiché molitby v pohled naň. Grál se zanítí, nadzemské rozzáření rozleje se se po všech. Titurel, jenž pro tento okamžik obživne, nadzevde se, žehnaje, v rakvi.

Knaben, Jünglinge und Ritter:

Všichni:

mit stimmen aus der mittleren sowie der obersten Höhe kaum hörbar leise

s hlasy střední i nejvyšší výše, tiš, sotva slyšitelně

Höchsten Heiles Wunder!
Erlösung dem Erlöser!

Věčné spásy zázrak!
Hle! Spása dárci spásy!

Lichtstral; hellstes Erglühen des Grales. Aus der Kuppel schwebt eine weisse Taube herab und verweilt über Parsifals Haupt. Kundry sinkt, mit dem Blicke zu ihm auf, langsam vor Parsifal entseelt zu Boden. Amfortas und Gurnemanz huldigen kniend Parsifal, welcher den Gral segnend über die anbetende Ritterschaft schwingt.

Paprsky světla; jasné rozsvícení Grálu. Z kupole se snese bílá holubice a vznáší se Parsifalovi nad hlavou. Kundry zvolna klesá před Parsifalem, upínajíc k němu zraky, bezduchá. Amfortas a Gurnemanz holdují klečíc Parsifalovi, který Grálem žehná rytířstvu.